

Ik ben Zuid-Holland

Ik ben Zuid-Holland.

Misschien ken je mijn naam al.

Misschien ben je ooit door mijn steden gereisd.

Of misschien heb je alleen foto's gezien van mijn molens, mijn stranden en mijn havens.

Maar als ik mijn verhaal zelf zou mogen vertellen, zou ik niet beginnen met Rotterdam.

Niet met Den Haag.

Niet met de skyline.

Niet met de politiek.

Ik zou beginnen met water.

Want water was er eerder dan ik.

من هلند جنوبی هستم

من هلند جنوبی هستم.

شاید نام مرا شنیده باشی.

شاید از شهرهایم عبور کرده باشی.

یا فقط عکس‌هایی از آسیاب‌ها، سواحل و بندرهایم دیده باشی.

اما اگر بخواهم داستانم را خودم تعریف کنم، از روتردام یا لاهه شروع نمی‌کنم.

من از آب شروع می‌کنم.

زیرا پیش از من، آب وجود داشت.

Voordat er steden waren

Lang voordat mensen hier woonden, zag mijn landschap er heel anders uit.

Geen snelwegen.

Geen treinen.

Geen bruggen.

Geen wolkenkrabbers.

Alleen water.

Rivieren die hun eigen weg zochten.

Moerassen waar vogels leefden.

Rietvelden die meebewogen met de wind.

En zandbanken die kwamen en gingen.

Soms won het land.

Soms won het water.

Eeuwenlang wist niemand precies wie uiteindelijk zou zegevieren.

پیش از آنکه شهرها به وجود بیایند

خیلی پیش از آنکه انسان‌ها اینجا زندگی کنند، چهره من کاملاً متفاوت بود.

نه بزرگراهی وجود داشت.

نه قطاری.

نه پلی.

نه آسمان‌خراشی.

فقط آب بود.

رودخانه‌هایی که آزادانه جریان داشتند.

مرداب‌هایی پر از پرندگان.

و نیزارهایی که با باد حرکت می‌کردند.

De eerste bewoners

Toch kwamen mensen.

Niet omdat het gemakkelijk was.

Maar omdat het water ook kansen bood.

Vis.

Vruchtbare grond.

Handel.

Verbinding.

Zij bouwden eenvoudige huizen.

Van hout.

Van klei.

Van wat de natuur hun gaf.

Hun leven was zwaar.

Een storm kon alles vernietigen.

Een overstroming kon een heel dorp laten verdwijnen.

Toch bleven zij terugkomen.

Steeds opnieuw.

نخستین ساکنان

اما انسان‌ها آمدند.

نه به این دلیل که زندگی آسان بود.

بلکه چون آب فرصت نیز فراهم می‌کرد.

ماهی.

زمین حاصلخیز.

راه‌های تجاری.

ارتباط با دیگران.

آن‌ها خانه‌های ساده ساختند.

و با وجود سیلاب‌ها و طوفان‌ها باز هم ماندند.

Mijn eeuwige strijd

Door de eeuwen heen vocht ik tegen de zee.

Niet één keer.

Niet tien keer.

Maar honderden jaren.

Mensen bouwden dijken.

De zee brak ze af.

Mensen bouwden nieuwe dijken.

De zee probeerde opnieuw binnen te komen.

Soms won de mens.

Soms won het water.

Maar langzaam veranderde het landschap.

Ik groeide.

Ik kreeg vorm.

En beetje bij beetje werd ik Zuid-Holland.

نبرد همیشگی من

قرن‌ها با دریا جنگیدم.

نه یک بار.

نه ده بار.

بلکه صدها سال.

مردم خاکریز ساختند.

دریا آن‌ها را ویران کرد.

دوباره ساختند.

و دوباره مقاومت کردند.

کم‌کم شکل گرفتم.

و به هلند جنوبی تبدیل شدم.

Waar rivieren elkaar ontmoeten

Door mijn lichaam stromen grote rivieren.

De Rijn.

De Maas.

En talloze kleinere waterwegen.

Zij brengen water uit verre landen.

Uit Duitsland.

Uit Zwitserland.

Uit Frankrijk.

Al eeuwen reizen verhalen met die rivieren mee.

Kooplieden.

Soldaten.

Pelgrims.

Studenten.

Iedereen passeerde ooit mijn oevers.

جایی که رودخانه‌ها به هم می‌رسند

راین و ماس در وجود من جریان دارند.

آب‌هایی که از کشورهای دوردست می‌آیند.

همراه با این رودخانه‌ها داستان‌ها نیز سفر می‌کنند.

بازرگانان.

سربازان.

دانشجویان.

و مسافران بی‌شمار.

De wind en de molens

Toen mensen ontdekten hoe zij de wind konden gebruiken, veranderde alles.

Molens verschenen.

Eerst enkele.

Daarna tientallen.

Daarna honderden.

Zij maalden graan.

Zaagden hout.

En hielpen water weg te pompen.

De molens werden mijn bondgenoten.

Samen maakten wij land waar eerst water was.

باد و آسیاب‌ها

وقتی مردم یاد گرفتند از باد استفاده کنند، همه چیز تغییر کرد.

آسیاب‌ها ظاهر شدند.

ابتدا چند عدد.

بعد ده‌ها.

و سپس صدها آسیاب.

آن‌ها آب را پمپ می‌کردند.

چوب می‌بریدند.

و زمین‌های جدیدی ایجاد می‌کردند.

Mijn stille dorpen

Voordat de grote steden kwamen, waren er dorpen.

Kleine plaatsen langs rivieren.

Langs dijken.

Tussen weilanden.

Mensen kenden elkaar.

Iedereen wist wie ziek was.

Wie trouwde.

Wie een kind kreeg.

En wie hulp nodig had.

Het leven was eenvoudig.

Maar nooit gemakkelijk.

روستاهای آرام من

پیش از شهرهای بزرگ، روستاها بودند.

مکان‌های کوچکی در کنار رودخانه‌ها و خاکریزها.

مردم یکدیگر را می‌شناختند.

از حال هم باخبر بودند.

و در سختی‌ها به هم کمک می‌کردند.

Wanneer de mist kwam

Op herfstige ochtenden kwam de mist vanuit de rivieren.

Hij gleed over de weilanden.

Verborg de bomen.

Verzachtte de geluiden.

Een visser hoorde alleen het klotsen van water.

Een boer zag nauwelijks het einde van zijn land.

En toch gingen zij gewoon verder.

Zoals hun ouders.

En hun grootouders.

وقتی مه می آمد

در صبح های پاییزی مه از روی رودخانه ها برمی خاست.

روی دشت ها می لغزید.

درختان را پنهان می کرد.

و صداها را آرام تر می ساخت.

اما زندگی ادامه داشت.

همان گونه که نسل های پیش از آن ادامه داده بودند.

Ik wist nog niet wat ik zou worden

In die tijd wist niemand dat ik ooit wereldberoemd zou worden.

Niemand wist dat miljoenen mensen hier zouden wonen.

Dat schepen uit alle continenten zouden arriveren.

Dat wereldleiders hier bijeen zouden komen.

Dat studenten uit de hele wereld naar mij zouden reizen.

Ik was toen nog gewoon een landschap.

Van water.

Van wind.

Van mensen die probeerden te overleven.

هنوز نمی دانستم چه خواهم شد

آن روزها هیچکس نمی دانست روزی مشهور خواهم شد.

کسی نمی دانست میلیون ها نفر در من زندگی خواهند کرد.

یا رهبران جهان به من خواهند آمد.

من فقط سرزمینی بودم از آب و باد و انسان هایی که برای بقا تلاش می کردند.

Toen verschenen de steden

En langzaam veranderde alles.

Aan mijn horizon verschenen torens.

Markten groeiden.

Havens ontstonden.

Kerken werden gebouwd.

En de eerste steden begonnen hun verhalen te schrijven.

Een van die steden zou later Den Haag heten.

Een andere Delft.

Een andere Leiden.

En ergens aan het water begon ook het verhaal van Rotterdam.

Maar dat is een verhaal voor het volgende hoofdstuk.

سپس شهرها ظاهر شدند

و کم‌کم همه چیز تغییر کرد.

برج‌ها در افق پدیدار شدند.

بازارها شکل گرفتند.

بندرهای ساخته شدند.

و شهرها داستان خود را آغاز کردند.

یکی از آنها بعدها لاهه شد.

دیگری دلفت.

دیگری لیدن.

و در کنار آب، روتردام متولد شد.

اما این داستان فصل بعدی است.

Hoofdstuk - ۲ Den Haag, de stad die geen hoofdstad werd

Ik ben Zuid-Holland.

En als ik eerlijk ben, blijft Den Haag mij soms verbazen.

Want overal ter wereld denken mensen hetzelfde.

Zij denken dat Den Haag de hoofdstad van Nederland is.

Het lijkt logisch.

Hier werken ministers.

Hier vergadert de regering.

Hier zitten ambassades.

Hier komen wereldleiders samen.

En toch is Den Haag geen hoofdstad.

Dat is Amsterdam.

Maar wie door mijn geschiedenis reist, begrijpt waarom zoveel mensen zich vergissen.

فصل دوم – لاهه، شهری که هرگز پایتخت نشد

من هلند جنوبی هستم.

و اگر صادق باشم، لاهه هنوز هم گاهی مرا شگفت زده می‌کند.

زیرا در سراسر جهان بسیاری از مردم تصور می‌کنند لاهه پایتخت هلند است.

وزرا اینجا کار می‌کنند.

دولت اینجا است.

سفارتخانه‌ها اینجا هستند.

رهبران جهان به اینجا می‌آیند.

اما با وجود همه این‌ها، لاهه پایتخت نیست.

Het dorp van de graaf

Lang geleden bestond Den Haag niet als stad.

Er was geen Binnenhof.

Geen paleis.

Geen minister-president.

Geen diplomaten.

Alleen een klein gebied tussen bossen en duinen.

In de dertiende eeuw koos graaf Floris IV deze plek uit voor een verblijf.

Zijn zoon, Willem II, bouwde verder.

Wat begon als een jachtslot groeide langzaam uit tot een bestuurlijk centrum.

Niemand wist toen dat deze plek ooit wereldberoemd zou worden.

دهكده كنت

سالها پیش لاهه شهری بزرگ نبود.

نه پارلمانی وجود داشت.

نه کاخی.

نه سیاستمداری.

فقط منطقه‌ای میان جنگل‌ها و تپه‌های شنی بود.

در قرن سیزدهم یکی از کنت‌های هلند این مکان را برای اقامت انتخاب کرد.

آنچه به عنوان اقامتگاهی کوچک آغاز شد، به تدریج به مرکز اداره کشور تبدیل شد.

Het Binnenhof

Als gebouwen konden praten, zou het Binnenhof waarschijnlijk nooit stoppen met vertellen.

Eeuwenlang werden hier beslissingen genomen.

Oorlogen besproken.

Belastingen vastgesteld.

Koningen ontvangen.

En wetten gemaakt.

Generaties politici kwamen en gingen.

Maar het Binnenhof bleef.

Zoals een oude boom die alle seizoenen heeft gezien.

بیننهورف

اگر ساختمان‌ها می‌توانستند حرف بزنند، بیننهورف احتمالاً هیچ‌گاه ساکت نمی‌شد.

قرن‌ها تصمیم‌های مهم کشور در همین مکان گرفته شد.

جنگ‌ها.

قوانین.

مالیات‌ها.

و سرنوشت میلیون‌ها نفر.

همه از اینجا عبور کرده‌اند.

De Hofvijver

Naast het Binnenhof ligt de Hofvijver.

Op rustige dagen weerspiegelen de gebouwen zich in het water.

Eenden zwemmen voorbij.

Toeristen maken foto's.

Ambtenaren lopen haastig naar hun werk.

Het water ziet alles.

Zoals het dat al eeuwen doet.

حوض هاففایفر

در کنار بیننهورف، برکه‌ای قرار دارد.

در روزهای آرام ساختمان‌ها در آب منعکس می‌شوند.

اردک‌ها شنا می‌کنند.

گردشگران عکس می‌گیرند.

و کارمندان دولتی با عجله عبور می‌کنند.

آب قرن‌ها شاهد همه این صحنه‌ها بوده است.

Een stad van macht

Langzaam groeide Den Haag.

Niet als handelsstad.

Niet als havenstad.

Maar als bestuursstad.

Mensen kwamen hier om besluiten te nemen.

Niet om goederen te verhandelen.

Daardoor kreeg de stad een ander karakter dan veel Nederlandse steden.

Rustiger misschien.

Formeler ook.

Maar nooit onbelangrijk.

شهری از قدرت

لا به به آرامی رشد کرد.

اما نه به عنوان شهر تجارت.

بلکه به عنوان شهر حکومت.

مردم برای تصمیم‌گیری به اینجا می‌آمدند.
و همین موضوع شخصیت متفاوتی به شهر بخشید.

Toen de wereld kwam

In de negentiende en twintigste eeuw gebeurde iets bijzonders.

Niet alleen Nederlanders kwamen naar Den Haag.

De wereld kwam.

Ambassades verschenen.

Internationale organisaties vestigden zich hier.

Diplomaten arriveerden uit verre landen.

Steeds vaker werden wereldproblemen besproken in mijn stad.

وقتی جهان آمد

در قرن نوزدهم و بیستم اتفاقی ویژه رخ داد.

فقط هلندی‌ها نبودند که به لاهه می‌آمدند.

جهان به لاهه آمد.

سفارتخانه‌ها ساخته شدند.

سازمان‌های بین‌المللی مستقر شدند.

و شهر به مکانی جهانی تبدیل شد.

Het Vredespaleis

Misschien is er geen gebouw dat beter bij Den Haag past dan het Vredespaleis.

Van buiten oogt het indrukwekkend.

Maar belangrijker zijn de ideeën die erin wonen.

Recht.

Dialogoog.

Internationale samenwerking.

Niet altijd eenvoudig.

Niet altijd succesvol.

Maar altijd belangrijk.

كاخ صلح

شاید هیچ ساختمانی به اندازه كاخ صلح نماد لاهه نباشد.
بنایی که مفاهیمی مانند عدالت، گفت‌وگو و همکاری بین‌المللی را نمایندگی می‌کند.

Een ochtend op het Plein

Het is vroeg.

De terrassen zijn nog leeg.

Fietsers rijden richting hun werk.

Een journalist loopt met een notitieblok onder zijn arm.

Een politicus drinkt snel een kop koffie.

De stad wordt wakker.

Niet met het geluid van fabrieken.

Maar met gesprekken.

Vergaderingen.

En beslissingen.

صبحی در میدان پلین

صبح زود است.

کافه‌ها هنوز خلوت هستند.

دوچرخه‌سواران به سمت محل کار خود می‌روند.

روزنامه‌نگاری دفترچه‌ای زیر بغل دارد.

سیاستمداری قهوه‌اش را با عجله می‌نوشد.

و شهر آرام آرام بیدار می‌شود.

Scheveningen

Maar Den Haag heeft nog een gezicht.

Een heel ander gezicht.

Wanneer je richting zee reist, bereik je Scheveningen.

Daar ruik je zout.

Hoor je meeuwen.

Zie je golven.

En vergeet je soms dat het politieke hart van Nederland maar enkele kilometers verderop ligt.

اسخیفنینگن

اما لاهه چهره دیگری هم دارد.

چهره‌ای که رو به دریاست.

وقتی به اسخیفنینگن می‌روی، بوی نمک را حس می‌کنی.

صدای مرغ‌های دریایی را می‌شنوی.

و موج‌ها را می‌بینی.

در آنجا گاهی فراموش می‌کنی که مرکز سیاست هلند در چند کیلومتری تو قرار دارد.

Wanneer de avond valt

Tegen de avond verlaten ambtenaren hun kantoren.

Lichten verschijnen achter ramen.

Het Binnenhof wordt stiller.

Op het strand wandelen mensen langs de zee.

De zon zakt langzaam in het westen.

En Den Haag verandert opnieuw.

Van bestuursstad.

Naar woonstad.

Van politiek centrum.

Naar een plek waar mensen gewoon naar huis gaan.

وقتی شب فرا می‌رسد

در پایان روز، کارمندان ادارات را ترک می‌کنند.

چراغ‌ها روشن می‌شوند.

و شهر چهره‌ای آرام‌تر پیدا می‌کند.

مردم در ساحل قدم می‌زنند.

خورشید در افق فرو می‌رود.

و لاهه دوباره به شهری برای زندگی تبدیل می‌شود.

Hoofdstuk ۳ – Delft, waar stilte, wetenschap en blauw aardewerk
samenkwamen

فصل سوم – دلفت، جایی که سکوت، علم و سفال آبی به هم رسیدند

Hoofdstuk ۳ - Delft, waar stilte, wetenschap en blauw aardewerk
samenkwamen

Ik ben Zuid-Holland.

En tussen al mijn grote steden ligt een plaats die nooit probeert indruk te
maken.

Zij schreeuwt niet.

Zij haast zich niet.

Zij bouwt geen enorme wolkenkrabbers.

Toch kennen miljoenen mensen haar naam.

Delft.

Een stad waar geschiedenis niet op de voorgrond staat.

Maar rustig aanwezig is in iedere straat.

فصل سوم – دلفت، جایی که سکوت، علم و سفال آبی به هم رسیدند

من هلند جنوبی هستم.

و در میان همه شهرهای بزرگم، شهری وجود دارد که هیچ‌وقت تلاش نمی‌کند خودنمایی کند.

فریاد نمی‌زند.

عجله نمی‌کند.

آسمان خراش های عظیم نمی سازد.

اما میلیون ها نفر در جهان نامش را می شناسند.

دلفت.

شهری که تاریخ در آن آرام و بی صدا زندگی می کند.

Toen water de straten vulde

Lang geleden was Delft geen universiteitsstad.

Geen toeristische trekpleister.

Geen centrum van innovatie.

Er was water.

Kanalen.

Smalle vaarwegen.

Bruggen.

En mensen die leerden leven tussen land en water.

Het water bracht handel.

Maar ook verbinding.

Mensen ontmoetten elkaar langs de kades.

Nieuws reisde sneller via boten dan via wegen.

En langzaam groeide Delft.

زمانی که آب خیابان ها را پر می کرد

سال ها پیش دلفت شهر دانشگاهی نبود.

مرکز فناوری هم نبود.

فقط آب بود.

کانال‌ها.

پل‌ها.

و مردمی که میان خشکی و آب زندگی می‌کردند.

آب تجارت را به همراه آورد.

و مردم را به هم نزدیک کرد.

Een jongen genaamd Willem

Op een dag kwam een man naar Delft.

Zijn naam zou later overal bekend worden.

Willem van Oranje.

Hij koos Delft als woonplaats.

Niet omdat het de grootste stad was.

Niet omdat het de rijkste stad was.

Maar omdat hij zich hier veilig voelde.

Niemand kon toen vermoeden dat Delft voor altijd met zijn naam verbonden zou raken.

پسری به نام ویلم

روزی مردی به دلفت آمد.

نامش بعدها در سراسر هلند شناخته شد.

ویلم فان اورانیه.

او دلفت را برای زندگی انتخاب کرد.

نه به خاطر بزرگی شهر.

نه به خاطر ثروتش.

بلکه چون در اینجا احساس امنیت می‌کرد.

De stilte van de Nieuwe Kerk

Midden in Delft staat de Nieuwe Kerk.

Van buiten indrukwekkend.

Van binnen nog indrukwekkender.

Hier rust Willem van Oranje.

En later zouden veel leden van de koninklijke familie hem volgen.

Dagelijks lopen bezoekers naar binnen.

Sommigen komen uit nieuwsgierigheid.

Anderen uit respect.

Maar bijna iedereen wordt stil wanneer hij de grafkelder ziet.

سکوت کلیسای نو

در مرکز دلفت کلیسای نو قرار دارد.

در همین مکان ویلم فان اورانیه آرام گرفته است.

و بعدها بسیاری از اعضای خاندان سلطنتی نیز در همین‌جا دفن شدند.

بازدیدکنندگان وقتی وارد می‌شوند، اغلب برای لحظه‌ای سکوت می‌کنند.

Het blauw dat de wereld veroverde

Er gebeurde nog iets bijzonders.

In kleine werkplaatsen begonnen ambachtslieden aardewerk te maken.

Zij experimenteerden.

Probeerden nieuwe technieken.

Zo ontstond Delfts Blauw.

Niemand wist toen dat deze blauwe patronen ooit wereldberoemd zouden worden.

Van paleizen tot eenvoudige huizen.

Overal verscheen Delfts Blauw.

آبی‌ای که جهان را فتح کرد

اتفاق مهم دیگری هم افتاد.

صنعتگران دلفت شروع به ساخت سفال کردند.

سال‌ها آزمایش کردند.

و در نهایت «آبی دلفت» متولد شد.

هیچ‌کس تصور نمی‌کرد این سفال آبی روزی در سراسر جهان مشهور شود.

Een stad van uitvinders

Eeuwen gingen voorbij.

De wereld veranderde.

Treinen verschenen.

Fabrieken verschenen.

Nieuwe ideeën ontstonden.

En Delft veranderde opnieuw.

Deze keer werd zij een stad van kennis.

Van techniek.

Van onderzoek.

Van mensen die oplossingen zochten voor problemen die nog niet eens bestonden.

شهری از مخترعان

قرن‌ها گذشت.

جهان تغییر کرد.

و دلفت نیز تغییر کرد.

این بار به شهری برای دانش و فناوری تبدیل شد.

شهری برای افرادی که به دنبال راه‌های تازه بودند.

De universiteit

Toen de Technische Hogeschool werd opgericht, veranderde het ritme van de stad.

Studenten arriveerden.

Professoren kwamen uit verschillende landen.

Laboratoria werden gebouwd.

Nieuwe ideeën ontstonden.

Langzaam groeide Delft uit tot een van de bekendste kennissteden van Europa.

دانشگاه

با تأسیس دانشگاه فنی دلفت، ریتم شهر تغییر کرد.

دانشجویان آمدند.

استادان از کشورهای مختلف وارد شدند.

آزمایشگاه‌ها ساخته شدند.

و دلفت به یکی از مهم‌ترین شهرهای علمی اروپا تبدیل شد.

Een ochtend langs de gracht

Het is zeven uur.

De stad wordt langzaam wakker.

Een student fietst richting de campus.

Een bakker zet brood buiten.

Een boot glijdt rustig door de gracht.

De klokken luiden.

Meeuwen vliegen boven de daken.

En Delft begint aan een nieuwe dag.

صبحی کنار کانال

ساعت هفت صبح است.

شهر آرام‌آرام بیدار می‌شود.

دانشجویی به سمت دانشگاه دوچرخه‌سواری می‌کند.

نانوا نان‌های تازه را بیرون می‌گذارد.

قایقی آرام از کانال عبور می‌کند.
و دلفت روز جدیدی را آغاز می‌کند.

Vermeer

Niet alleen wetenschappers vonden hun plek in Delft.

Ook kunstenaars.

Een van hen was Johannes Vermeer.

Hij schilderde geen grote veldslagen.

Geen koningen.

Geen helden.

Hij schilderde gewone momenten.

Een vrouw die leest.

Een meisje dat kijkt.

Licht dat door een raam valt.

En juist daardoor werd hij beroemd.

فرمیر

فقط دانشمندان نبودند که در دلفت زندگی کردند.

هنرمندان نیز اینجا بودند.

یکی از مشهورترین آن‌ها یوهانس فرمیر بود.

او لحظه‌های ساده زندگی را نقاشی می‌کرد.

نور.

سکوت.

و زندگی روزمره.

و همین سادگی او را جاودانه کرد.

Wanneer de avond komt

Tegen de avond wordt Delft stiller.

Studenten zitten langs de grachten.

Licht weerspiegelt in het water.

De toren van de Nieuwe Kerk kleurt goud in de ondergaande zon.

Een toerist maakt nog één foto.

Een inwoner loopt naar huis.

En de stad ademt uit.

Zoals zij dat al eeuwen doet.

وقتی شب فرا می‌رسد

با فرارسیدن غروب، دلفت آرام‌تر می‌شود.

نور چراغ‌ها در آب منعکس می‌شود.

برج کلیسا در نور طلایی می‌درخشد.

گردشگری آخرین عکسش را می‌گیرد.

و ساکنان به خانه بازمی‌گردند.

شهر نفسی عمیق می‌کشد.

همان‌گونه که قرن‌هاست انجام می‌دهد.

Hoofdstuk ۴ – Leiden, de stad die leerde overleven

فصل چهارم – لیدن، شهری که یاد گرفت زنده بماند

Hoofdstuk ۴ – Leiden, de stad die leerde overleven

Ik ben Zuid-Holland.

En als Delft de stad van stilte en wetenschap is, dan is Leiden de stad van doorzettingsvermogen.

Want weinig steden hebben zoveel meegemaakt.

Oorlogen.

Ziekten.

Belegeringen.

Honger.

En toch bleef Leiden bestaan.

Sterker nog.

Juist door moeilijke tijden groeide zij uit tot een van de belangrijkste steden van Nederland.

فصل چهارم – لیدن، شهری که یاد گرفت زنده بماند

من هلند جنوبی هستم.

و اگر دلفت شهر سکوت و دانش باشد، لیدن شهر استقامت است.

شهر جنگ‌ها.

بیماری‌ها.

محاصره‌ها.

و گرسنگی‌ها.

اما با وجود همه این سختی‌ها، لیدن باقی ماند.

و حتی قوی‌تر شد.

Toen Leiden nog klein was

Lang voordat studenten de straten vulden, was Leiden een handelsstad.

Mensen leefden van visserij.

Van markten.

Van ambachten.

De Rijn liep door de stad.

Schepen brachten goederen.

Handelaren kwamen van ver.

En langzaam groeide Leiden.

زمانی که لیدن هنوز کوچک بود

سال‌ها پیش از آنکه دانشجویان خیابان‌های شهر را پر کنند، لیدن شهری تجاری بود.

رود راین از میان آن عبور می‌کرد.

کشتی‌ها کالا می‌آوردند.

بازرگانان از مناطق دوردست می‌آمدند.

و شهر به آرامی رشد می‌کرد.

De stad van laken

Eeuwenlang draaide bijna alles om één product.

Laken.

Een hoogwaardige wollen stof.

Overal hoorde je hetzelfde geluid.

Weefgetouwen.

Scharen.

Hamers.

Werkplaatsen zaten vol mensen.

Sommigen sponnen wol.

Anderen verfdén stoffen.

Weer anderen verkochten het eindproduct.

Leiden werd rijk dankzij textiel.

شهر پارچه

برای قرن‌ها تقریباً همه چیز در لیدن حول یک محصول می‌چرخید:

پارچه پشمی.

کارگاه‌ها پر از کارگران بودند.

برخی نخ می‌ریسیدند.

برخی پارچه رنگ می‌کردند.

و برخی آن را می‌فروختند.

همین صنعت باعث ثروتمند شدن شهر شد.

Het jaar ۱۵۷۴

Maar toen kwam een van de donkerste periodes uit mijn geschiedenis.

Het jaar ۱۵۷۴.

Leiden werd belegerd.

Maandenlang.

De stad werd afgesloten van de buitenwereld.

Voedsel raakte op.

Mensen kregen honger.

Sommigen aten dingen die zij normaal nooit zouden eten.

De wanhoop groeide.

سال ۱۵۷۴

اما یکی از تاریکترین فصل‌های تاریخ من فرا رسید.

سال ۱۵۷۴.

لیدن محاصره شد.

ماه‌ها هیچ راه ارتباطی با بیرون نداشت.

غذا کم شد.

گرسنگی افزایش یافت.

و ناامیدی در شهر گسترش پیدا کرد.

Honger

In de huizen werd steeds minder gegeten.

Kinderen vroegen om brood.
Ouders hadden niets meer.
Mensen werden zwakker.
Toch gaven zij niet op.
Iedere dag hoopten zij op hulp.
Iedere dag wachtten zij.

گرسنگی

در خانه‌ها غذا کمتر و کمتر می‌شد.
کودکان نان می‌خواستند.
اما چیزی باقی نمانده بود.
مردم ضعیف‌تر می‌شدند.
با این حال تسلیم نشدند.
هر روز منتظر کمک بودند.

Het water kwam terug
Toen gebeurde iets onverwachts.
De dijken werden doorgestoken.
Water stroomde het land binnen.
Velden verdwenen.
Wegen verdwenen.
Maar samen met het water kwamen ook schepen.

Schepen vol voedsel.

Schepen vol hoop.

Leiden was gered.

بازگشت آب

سپس اتفاقی غیرمنتظره افتاد.

خاکریزها شکافته شدند.

آب به زمین‌ها وارد شد.

جاده‌ها زیر آب رفتند.

اما همراه آب، کشتی‌های کمک نیز آمدند.

کشتی‌هایی پر از غذا.

پر از امید.

و لیدن نجات یافت.

Hutspot

Volgens een bekend verhaal vonden inwoners na het vertrek van de vijand een ketel met hutspot.

Een eenvoudige maaltijd van aardappelen, wortelen en uien.

Of het verhaal helemaal waar is, weet niemand zeker.

Maar ieder jaar wordt het nog steeds verteld.

Omdat verhalen soms belangrijker zijn dan feiten alleen.

هوت‌اسپوت

بر اساس داستانی مشهور، پس از پایان محاصره مردم دیگی از غذای «هوت‌اسپوت» پیدا کردند.

غذایی ساده از سیبزمینی، هویج و پیاز.

شاید همه جزئیات این داستان دقیق نباشد.

اما هنوز هم هر سال بازگو می‌شود.

Een geschenk

Na de bevrijding kreeg Leiden een bijzonder cadeau.

Een universiteit.

In ۱۵۷۵ werd de Universiteit Leiden opgericht.

Niemand kon toen voorspellen hoe belangrijk zij zou worden.

یک هدیه

پس از آزادی شهر، هدیه‌ای ویژه به لیدن داده شد:

یک دانشگاه.

در سال ۱۵۷۵ دانشگاه لیدن تأسیس شد.

و بعدها به یکی از مشهورترین دانشگاه‌های اروپا تبدیل شد.

De studenten kwamen

Jaren gingen voorbij.

Steeds meer studenten arriveerden.

Uit Nederland.

Uit Duitsland.

Uit Engeland.

Uit verre delen van Europa.

Zij brachten boeken mee.

Nieuwe ideeën.

Nieuwe vragen.

En langzaam veranderde de stad opnieuw.

دانشجویان آمدند

سال‌ها گذشت.

دانشجویان بیشتری به شهر آمدند.

از هلند.

از آلمان.

از انگلستان.

و از دیگر نقاط اروپا.

آن‌ها کتاب‌ها و اندیشه‌های تازه با خود آوردند.

و شهر دوباره تغییر کرد.

Rembrandt

Ook een jongen uit Leiden zou later wereldberoemd worden.

Zijn naam was Rembrandt van Rijn.

Hij groeide op tussen de straten en grachten van de stad.

Niemand wist toen dat zijn schilderijen ooit in de grootste musea ter wereld zouden hangen.

رامبرانت

پسر دیگری نیز در لیدن بزرگ شد.

نامش رامبرانت فان راین بود.

هیچکس نمی دانست روزی آثار او در مشهورترین موزه های جهان به نمایش گذاشته خواهد شد.

Een ochtend langs de grachten

Het is lente.

De bomen krijgen nieuwe bladeren.

Een student fietst haastig naar een college.

Een professor loopt richting de universiteit.

Een toerist kijkt naar een oude gevel.

Een boot glijdt door het water.

En Leiden begint opnieuw aan een dag vol verhalen.

صبحی کنار کانال ها

بهار است.

برگ های تازه روی درختان ظاهر شده اند.

دانشجویی با عجله به کلاس می رود.

استادی به سمت دانشگاه قدم می زند.

قایقی از میان کانال عبور می کند.

و لیدن روز جدیدی را آغاز می کند.

Wanneer de avond valt

Tegen zonsondergang kleuren de grachten goud.

Licht verschijnt achter oude ramen.

Studenten praten op terrassen.

Fietsers rijden naar huis.

De universiteitsgebouwen worden stiller.

Maar de stad blijft leven.

Zoals zij dat al eeuwen doet.

وقتی شب فرا می‌رسد

در زمان غروب، کانال‌ها رنگ طلایی می‌گیرند.

چراغ‌ها روشن می‌شوند.

دانشجویان در کافه‌ها گفت‌وگو می‌کنند.

و شهر همچنان زنده باقی می‌ماند.

Waarom Leiden nooit vergeet

Leiden herinnert zich haar moeilijke tijden.

Niet om verdriet vast te houden.

Maar om te onthouden wat veerkracht betekent.

Want de stad leerde iets belangrijks.

Dat zelfs na de zwaarste winter weer een lente komt.

چرا لیدن فراموش نمی‌کند

لیدن سختی‌های خود را فراموش نکرده است.

نه برای زنده نگه داشتن اندوه.

بلکه برای به یاد آوردن معنای استقامت.

زیرا این شهر آموخت که پس از سخت‌ترین زمستان‌ها نیز بهار فرا می‌رسد.

Hoofdstuk ۵ – Rotterdam, de stad die opnieuw werd geboren

فصل پنجم – روتردام، شهری که دوباره متولد شد

Hoofdstuk ۵ – Rotterdam, de stad die opnieuw werd geboren

Ik ben Zuid-Holland.

En als Leiden mij leerde wat volhouden betekent, dan leerde Rotterdam mij wat opnieuw beginnen betekent.

Want geen enkele stad in mijn provincie veranderde zo vaak.

Geen enkele stad viel zo diep.

En geen enkele stad stond zo vastberaden weer op.

Wanneer mensen vandaag Rotterdam zien, zien zij torens.

Bruggen.

Havens.

Moderne gebouwen.

Maar ik herinner mij ook een andere stad.

Een stad van smalle straten.

Pakhuizen.

Kerktorens.

En schepen die langzaam langs de kades voeren.

فصل پنجم – روتردام، شهری که دوباره متولد شد

من هلند جنوبی هستم.

و اگر لیدن به من استقامت را آموخت، روتردام به من آغاز دوباره را آموخت.

امروز مردم برج‌ها و آسمان‌خراش‌ها را می‌بینند.

اما من شهری دیگر را نیز به یاد دارم.

شهری قدیمی با خیابان‌های باریک و انبارهای بزرگ.

Waar het begon

Heel lang geleden was Rotterdam nauwelijks meer dan een nederzetting aan een rivier.

De Rotte.

Een bescheiden rivier die door moerassig gebied stroomde.

Mensen bouwden een dam.

Precies daar ontstond de naam.

Rotte.

Dam.

Rotterdam.

Niemand wist toen dat deze plek ooit een van de grootste havens ter wereld zou krijgen.

جایی که همه چیز آغاز شد

سال‌ها پیش روتردام فقط سکونتگاهی کوچک در کنار رود رُته بود.

مردم سدی ساختند.

و از ترکیب نام رودخانه و سد، نام روتردام به وجود آمد.

هیچکس تصور نمی‌کرد این مکان روزی به یکی از مهمترین بندرهای جهان تبدیل شود.

De rivier bracht kansen

Water bracht werk.

Schepen kwamen.

Handel groeide.

Visserij ontwikkelde zich.

Steeds meer mensen vestigden zich langs de oevers.

Huizen verschenen.

Markten ontstonden.

En langzaam werd Rotterdam een echte stad.

رودخانه فرصت آورد

آب فرصت‌های زیادی به همراه آورد.

کشتی‌ها آمدند.

تجارت رشد کرد.

بازارها شکل گرفتند.

و شهر به آرامی بزرگتر شد.

De haven groeit

In de negentiende eeuw veranderde alles.

De wereld werd groter.

Schepen werden groter.

Handel werd internationaler.

Rotterdam keek niet alleen meer naar Nederland.

Rotterdam keek naar de wereld.

Nieuwe havens werden gebouwd.

Kanalen werden gegraven.

Spoorlijnen verschenen.

Iedere dag arriveerden goederen uit verre landen.

بندر رشد می‌کند

در قرن نوزدهم همه چیز تغییر کرد.

کشتی‌ها بزرگ‌تر شدند.

تجارت جهانی‌تر شد.

روتردام دیگر فقط به هلند نگاه نمی‌کرد.

بلکه به سراسر جهان متصل شده بود.

Mensen uit alle windstreken

Met de handel kwamen ook mensen.

Zeelieden.

Arbeiders.

Kooplieden.

Ingenieurs.

Sommigen bleven een paar dagen.

Anderen bleven hun hele leven.

Daardoor kreeg Rotterdam iets wat veel andere steden niet hadden.

Een internationaal karakter.

مردم از همه سو آمدند

همراه تجارت، مردم نیز آمدند.

ملوانان.

کارگران.

بازرگانان.

و مهندسان.

بعضی کوتاهمدت ماندند.

بعضی تمام عمرشان را در این شهر گذراندند.

و روتردام چهره‌ای بین‌المللی پیدا کرد.

Mei ۱۹۴۰

Toen kwam de dag die alles veranderde.

۱۴ mei .۱۹۴۰

Een datum die Rotterdam nooit vergat.

Vliegtuigen verschenen aan de hemel.

Even later volgde vuur.

Explosies.

Rook.

Chaos.

In korte tijd werd een groot deel van de binnenstad verwoest.

Huizen verdwenen.

Winkels verdwenen.

Straten verdwenen.

Voor duizenden mensen veranderde hun wereld in enkele uren.

مه ۱۹۴۰

سپس روزی فرا رسید که همه چیز را تغییر داد.

۱۴ مه ۱۹۴۰.

هوایماها در آسمان ظاهر شدند.

بعد انفجارها آغاز شدند.

آتش.

دود.

ویرانی.

در مدت کوتاهی بخش بزرگی از مرکز شهر نابود شد.

De stilte daarna

Toen het bombardement voorbij was, bleef stilte achter.

Een vreemde stilte.

Mensen zochten familieleden.

Zochten vrienden.

Zochten hun huizen.

Sommigen vonden alleen puin.

Anderen vonden helemaal niets meer.

سکوت پس از آن

پس از پایان بمباران، سکوتی سنگین باقی ماند.

مردم به دنبال خانواده خود می‌گشتند.

به دنبال خانه‌هایشان.

به دنبال گذشته‌ای که ناگهان از بین رفته بود.

Opnieuw beginnen

Veel steden zouden jaren nodig hebben gehad om te herstellen.

Rotterdam begon vrijwel meteen.

Mensen maakten plannen.

Architecten tekenden nieuwe straten.

Ingenieurs ontwierpen nieuwe gebouwen.

Er werd niet geprobeerd het verleden exact terug te bouwen.

Er werd gekozen voor iets nieuws.

Iets gedurfs.

آغاز دوباره

بسیاری از شهرها سال‌ها در شوک باقی می‌ماندند.

اما روتردام خیلی زود شروع به بازسازی کرد.

معماران نقشه کشیدند.

مهندسان طراحی کردند.

و شهر تصمیم گرفت فقط گذشته را تکرار نکند.

بلکه آینده را بسازد.

Een nieuwe skyline

Langzaam verschenen de eerste moderne gebouwen.

Daarna kwamen er meer.

En nog meer.

Toren na toren.

Brug na brug.

Rotterdam begon omhoog te groeien.

Waar vroeger kerktorens domineerden, verschenen nu wolkenkrabbers.

افقی تازه

به تدریج ساختمان‌های مدرن ظاهر شدند.

برج‌ها یکی پس از دیگری ساخته شدند.

و افق شهر کاملاً تغییر کرد.

De Erasmusbrug

Misschien symboliseert geen enkel gebouw de nieuwe Rotterdam beter dan de Erasmusbrug.

Slank.

Modern.

Zelfverzekerd.

Zij verbindt niet alleen twee oevers.

Maar ook verleden en toekomst.

پل ارasmus

شاید هیچ سازه‌ای بهتر از پل ارasmus نماد روتردام جدید نباشد.

پل باریک و مدرنی که دو سوی رودخانه را به هم متصل می‌کند.

و گذشته را به آینده پیوند می‌دهد.

De haven van vandaag

Ondertussen bleef de haven groeien.

Containers arriveerden uit Azië.

Grondstoffen kwamen uit Afrika.

Voedsel uit Zuid-Amerika.

Machines uit Europa.

Dag en nacht werd gewerkt.

Kranen bewogen.

Schepen voeren af en aan.

De haven werd een van de grootste ter wereld.

بندر امروز

در همین زمان بندر نیز به رشد خود ادامه داد.

کانتینرها از آسیا می آمدند.

مواد اولیه از آفریقا.

غذا از آمریکای جنوبی.

و کالاها از سراسر جهان.

بندر شبانه روز فعال بود.

Een avond aan de Maas

De zon zakt langzaam achter de skyline.

Licht weerspiegelt in het water van de Maas.

Een watertaxi vaart voorbij.

Mensen wandelen langs de kade.

De bruggen lichten op.

De stad lijkt nooit helemaal te slapen.

غروبى در کنار رود ماس

خورشید پشت آسمان خراش ها پنهان می شود.

نور در آب ماس منعکس می شود.

قایق ها عبور می کنند.

و شهر همچنان زنده باقى می ماند.

Wat Rotterdam mij leerde

Rotterdam leerde mij dat verlies niet altijd het einde is.

Soms is het een nieuw begin.

De stad verloor veel.

Maar verloor nooit haar moed.

Misschien is dat waarom zoveel mensen van Rotterdam houden.

Niet omdat zij perfect is.

Maar omdat zij telkens opnieuw durft te beginnen.

آنچه روتردام به من آموخت

روتردام به من آموخت که از دست دادن همیشه پایان راه نیست.

گاهی آغاز راهی تازه است.

این شهر چیزهای زیادی را از دست داد.

اما هرگز شجاعت خود را از دست نداد.

و شاید به همین دلیل است که این همه انسان آن را دوست دارند.

Hoofdstuk ۶ – Kinderdijk, waar de wind tegen het water vocht

فصل ششم – کیندردایک، جایی که باد با آب جنگید

Hoofdstuk ۶ – Kinderdijk, waar de wind tegen het water vocht

Ik ben Zuid-Holland.

En als je mij echt wilt begrijpen, moet je naar Kinderdijk gaan.

Niet naar mijn regeringsgebouwen.

Niet naar mijn universiteiten.

Niet naar mijn havens.

Maar naar een plek waar water, wind en menselijke volharding elkaar
eeuwenlang ontmoetten.

Want daar begon een van de belangrijkste verhalen van Nederland.

فصل ششم – کیندردایک، جایی که باد با آب جنگید

من هلند جنوبی هستم.

و اگر واقعاً بخواهی مرا بشناسی، باید به کیندردایک بروی.

نه به ساختمان‌های دولتی.

نه به دانشگاه‌ها.

نه به بندرها.

بلکه به جایی که آب، باد و اراده انسان قرن‌ها در کنار هم زندگی کرده‌اند.

Het land dat lager lag

Lang geleden lag een groot deel van mijn grond lager dan het water.

Dat klinkt vreemd.

Maar het was werkelijkheid.

Rivieren brachten water.

De zee bracht water.

Regen bracht water.

En als mensen niets deden, veranderden velden langzaam in moeras.

Boerderijen verdwenen.

Huizen verdwenen.

Hele dorpen konden verdwijnen.

سرزمینی که پایین‌تر از آب بود

سال‌ها پیش بخش بزرگی از سرزمین من پایین‌تر از سطح آب قرار داشت.

رودخانه‌ها آب می‌آوردند.

دریا آب می‌آورد.

باران آب می‌آورد.

و اگر مردم کاری نمی‌کردند، زمین‌ها به مرداب تبدیل می‌شدند.

Mensen weigerden op te geven

Toch besloten mensen te blijven.

Ze bouwden dijken.

Ze groeven sloten.

Ze maakten plannen.

Generatie na generatie.

Iedereen wist dat het werk nooit af zou zijn.

Want water rust nooit.

مردمی که تسلیم نشدند

با این حال مردم تصمیم گرفتند بمانند.

خاکریز ساختند.

جویبارها حفر کردند.

و نسل به نسل به مبارزه ادامه دادند.

زیرا آب هیچگاه متوقف نمی‌شود.

Toen kwam de wind

Op een dag ontdekten mensen iets bijzonders.

Als water sterker was dan mensen, kon misschien de wind helpen.

Molens verschenen.

Eerst één.

Daarna enkele.

Daarna tientallen.

Hun wieken draaiden dag en nacht.

Niet om mooi te zijn.

Maar om water weg te pompen.

وقتی باد وارد میدان شد

روزی مردم به فکر تازه‌ای رسیدند.

اگر آب از انسان قوی‌تر است، شاید باد بتواند کمک کند.

آسیاب‌ها ساخته شدند.

ابتدا یکی.

بعد چندتا.

و سپس ده‌ها آسیاب.

آن‌ها شب و روز کار می‌کردند تا آب را از زمین بیرون بکشند.

De negentien molens

Langzaam ontstond Kinderdijk.

Een plek waar negentien molens samenwerkten.

Iedere molen had een taak.

Iedere molen maakte deel uit van een groter systeem.

Van ver lijken zij vandaag misschien romantisch.

Maar oorspronkelijk waren het machines.

Machines die ervoor zorgden dat mensen hier konden wonen.

نوزده آسیاب

به تدریج کیندردایک شکل گرفت.

جایی که نوزده آسیاب در کنار هم کار می کردند.

هر آسیاب وظیفه ای داشت.

و بخشی از یک سیستم بزرگتر بود.

امروزه زیبا به نظر می رسند.

اما در اصل ابزارهایی برای بقا بودند.

Een verhaal uit de storm

Volgens een oude legende ontstond de naam Kinderdijk na een grote overstroming.

Het water had alles meegenomen.

Toen zagen mensen iets drijven.

Een wieg.

In die wieg lag een baby.

En op de rand van de wieg sprong een kat heen en weer om het evenwicht te bewaren.

Toen de wieg de dijk bereikte, leefde het kind nog.

Of het verhaal helemaal waar is?

Niemand weet het zeker.

Maar het wordt nog steeds verteld.

داستانی از دل سیلاب

بر اساس افسانه‌ای قدیمی، نام کیندردایک از یک سیلاب بزرگ گرفته شده است.

پس از طوفان، مردم گهواره‌ای را روی آب دیدند.

کودکی در آن بود.

و گربه‌ای روی لبه گهواره می‌پرید تا تعادل آن را حفظ کند.

وقتی گهواره به خاکریز رسید، کودک زنده بود.

درستی کامل داستان مشخص نیست.

اما هنوز هم روایت می‌شود.

Een ochtend tussen de molens

De zon komt op.

Mist hangt boven het water.

De molens staan stil.

Of draaien langzaam.

Een vogel vliegt laag over de sloten.

Het enige geluid is het ruisen van de wind.

Voor even lijkt de tijd stil te staan.

صبحی میان آسیاب‌ها

خورشید طلوع می‌کند.

مه روی آب نشسته است.

آسیاب‌ها آرام ایستاده‌اند.

یا به آهستگی می‌چرخند.

پرنده‌ای از روی جویبار عبور می‌کند.

و تنها صدای باد شنیده می‌شود.

De ingenieurs van vroeger

Wanneer mensen vandaag aan techniek denken, denken zij vaak aan computers.

Aan robots.

Aan satellieten.

Maar de ingenieurs van vroeger bouwden iets dat minstens zo indrukwekkend was.

Een systeem dat eeuwen werkte.

Zonder elektriciteit.

Zonder motoren.

Alleen met water.

Wind.

En kennis.

مهندسان گذشته

امروزه وقتی از فناوری صحبت می‌کنیم، به رایانه‌ها فکر می‌کنیم.

اما مهندسان گذشته نیز شاهکارهای بزرگی خلق کردند.

آنها سامانه‌ای ساختند که قرن‌ها کار کرد.

بدون برق.

بدون موتور.

فقط با آب.

باد.

و دانش.

Mensen uit de hele wereld

Vandaag komen bezoekers uit alle continenten naar Kinderdijk.

Zij maken foto's.

Luisteren naar verhalen.

Bekijken de molens.

Maar eigenlijk komen zij voor iets groters.

Voor een idee.

Het idee dat mensen samen problemen kunnen oplossen.

Zelfs wanneer die problemen groter lijken dan zichzelf.

مردم از سراسر جهان

امروزه بازدیدکنندگانی از تمام قاره‌ها به کیندر دایک می‌آیند.

آن‌ها فقط برای دیدن آسیاب‌ها نمی‌آیند.

بلکه برای دیدن ایده‌ای بزرگ‌تر می‌آیند.

اینکه انسان‌ها می‌توانند با همکاری، مشکلاتی را حل کنند که در ابتدا غیرممکن به نظر می‌رسند.

Wanneer de avond valt

De lucht wordt oranje.

Daarna rood.

Daarna paars.

De molens veranderen in donkere silhouetten.

Het water weerspiegelt de laatste stralen van de zon.

Langzaam vertrekken de laatste bezoekers.

De stilte keert terug.

Precies zoals eeuwen geleden.

وقتی شب فرا می‌رسد

آسمان نارنجی می‌شود.

سپس سرخ.

و بعد بنفش.

آسیاب‌ها به سایه‌هایی تیره تبدیل می‌شوند.

آخرین بازدیدکنندگان می‌روند.

و سکوت دوباره باز می‌گردد.

Wat Kinderdijk mij leerde

Kinderdijk leerde mij iets wat ik nooit vergat.

Dat kracht niet altijd luid is.

Soms draait zij langzaam.

Zoals een molen.

Soms werkt zij generatie na generatie.

Zonder applaus.

Zonder aandacht.

Maar met resultaat.

Misschien is dat wel het echte verhaal van Nederland.

آنچه کیندردایک به من آموخت

کیندردایک به من آموخت که قدرت همیشه پر سر و صدا نیست.

گاهی آرام می‌چرخد.

مانند یک آسیاب.

گاهی نسل به نسل ادامه پیدا می‌کند.

بی‌آنکه کسی تشویقش کند.

اما با نتیجه‌ای ماندگار.

Hoofdstuk ۷ – Gouda, de stad waar kaas slechts het begin van het verhaal is

فصل هفتم – خَودا، شهری که پنیر فقط آغاز داستان آن است

Hoofdstuk ۷ – Gouda, de stad waar kaas slechts het begin van het verhaal is

Ik ben Zuid-Holland.

En wanneer mensen de naam Gouda horen, denken zij bijna altijd aan hetzelfde.

Kaas.

Gele kazen.

Markten.

Foto's.

Toeristen.

Maar Gouda glimlacht daar meestal om.

Want zij weet iets wat bezoekers vaak pas later ontdekken.

Kaas is slechts het begin van haar verhaal.

فصل هفتم – خَودا، شهری که پنیر فقط آغاز داستان آن است

من هلند جنوبی هستم.

و وقتی مردم نام خَودا را می‌شنوند، تقریباً همیشه به یک چیز فکر می‌کنند:

پنیر.

اما خودِ خَودا می‌داند که داستانش بسیار بزرگتر از پنیر است.

Tussen rivieren en veengrond

Lang voordat de stad beroemd werd, lag hier een landschap van water en veengrond.

Rivieren kronkelden door het gebied.

De bodem was nat.

Soms moeilijk begaanbaar.

Toch kwamen mensen.

Ze bouwden huizen op hogere stukken grond.

Ze legden verbindingen aan.

En langzaam ontstond een nederzetting.

میان رودخانه‌ها و زمین‌های باتلاقی

سال‌ها پیش این منطقه پر از آب و زمین‌های باتلاقی بود.

رودخانه‌ها در میان دشت‌ها پیچ می‌خوردند.

زمین مرطوب و دشوار بود.

اما مردم آمدند.

خانه ساختند.

و به تدریج سکونتگاهی شکل گرفت.

De markt

Op een ochtend verschenen enkele boeren op een plein.

Ze brachten hun producten mee.

Kaas.

Boter.

Melk.

Groenten.

Mensen begonnen te handelen.

Anderen kwamen kijken.

Nog meer mensen kwamen kopen.

Zo groeide een markt.

En uiteindelijk groeide een stad.

بازار

روزی چند کشاورز محصولات خود را به میدان شهر آوردند.

پنیر.

کره.

شیر.

و سبزیجات.

مردم خرید و فروش کردند.

بازار بزرگتر شد.

و همراه با آن، شهر نیز رشد کرد.

De kaasdragers

Generaties lang zag je hetzelfde tafereel.

Mannen in traditionele kleding.

Een draagbaar tussen hen in.

Zware kazen die zorgvuldig werden vervoerd.

Voor bezoekers lijkt het vandaag een voorstelling.

Maar ooit was het gewoon werk.

Hard werk.

Dagelijks werk.

حمل‌کنندگان پنیر

نسل‌های مختلف شاهد صحنه‌ای مشابه بودند.

مردانی با لباس‌های سنتی.

حامل‌هایی میان آن‌ها.

و پنیرهای سنگینی که جابه‌جا می‌شدند.

امروزه این صحنه برای گردشگران جذاب است.

اما زمانی بخشی از زندگی روزمره بود.

Het stadhuis

Midden op het marktplein staat een gebouw dat bijna uit een sprookje lijkt te komen.

Het stadhuis van Gouda.

Met zijn torentjes.

Zijn ramen.

En zijn bijzondere gevel.

Wanneer de avondzon erop valt, lijkt het gebouw bijna goudkleurig.

Misschien past dat wel bij een stad die Gouda heet.

ساختمان شهرداری

در مرکز میدان شهر، ساختمانی قرار دارد که شبیه داستان‌های افسانه‌ای است.

شهرداری خُدا.

با برجک‌ها و پنجره‌های زیبایش.

در نور غروب، ساختمان رنگی طلایی پیدا می‌کند.

De glazen van Sint-Jan

Maar als Gouda ergens echt trots op is, dan zijn het de glazen van de Sint-Janskerk.

Gigantische glas-in-loodramen.

Vol kleur.

Vol verhalen.

Wanneer zonlicht naar binnen valt, verandert de kerk.

Rood.

Blauw.

Geel.

Groen.

Alsof het licht zelf begint te schilderen.

شیشه‌های کلیسای سن‌یان

یکی از بزرگ‌ترین افتخارات خُدا پنجره‌های شیشه‌رنگی کلیسای سن‌یان است.

پنجره‌هایی عظیم و رنگارنگ.

وقتی نور خورشید از آن‌ها عبور می‌کند، فضای کلیسا کاملاً دگرگون می‌شود.

گویی نور شروع به نقاشی می‌کند.

Een wintermorgen

Het is december.

Mist hangt boven de grachten.

De markt is nog leeg.

Een bakker opent zijn deur.

De geur van vers brood verspreidt zich door de straat.

Een fietser rijdt voorbij.

Langzaam wordt de stad wakker.

Zoals zij dat al eeuwen doet.

یک صبح زمستانی

دسامبر است.

مه روی کانال‌ها نشسته است.

بازار هنوز خالی است.

نانوا در مغازه را باز می‌کند.

بوی نان تازه در خیابان پخش می‌شود.

و شهر کم‌کم بیدار می‌شود.

Kaarslicht

Wanneer de winter donker wordt, gebeurt er iets bijzonders.

Duizenden lichtjes verschijnen.

Mensen verzamelen zich.

Lampen worden ontstoken.

Kaarsen branden.

De stad verandert voor één avond in een zee van licht.

Iedereen kijkt omhoog.

Niemand heeft haast.

نور شمع‌ها

وقتی زمستان تاریک می‌شود، اتفاقی ویژه رخ می‌دهد.

هزاران چراغ روشن می‌شوند.

شمع‌ها می‌درخشند.

و شهر برای یک شب در دریایی از نور فرو می‌رود.

De grachten

Net als veel oude Nederlandse steden leeft Gouda samen met het water.

De grachten lopen door de stad.

Bruggen verbinden de oevers.

Eenden glijden voorbij.

Het water weerspiegelt gevels die al honderden jaren oud zijn.

کانال‌ها

مانند بسیاری از شهرهای تاریخی هلند، خُودا نیز با آب زندگی می‌کند.

کانال‌ها از میان شهر عبور می‌کنند.
پل‌ها دو سوی آن‌ها را به هم متصل می‌کنند.
و ساختمان‌های قدیمی در آب منعکس می‌شوند.

Een avond in Gouda

De winkels sluiten langzaam.

De laatste bezoekers verlaten het plein.

Licht brandt achter oude ramen.

Een klok slaat acht uur.

De stad wordt rustiger.

Maar niet stil.

Want onder iedere straat ligt een verhaal.

En onder ieder verhaal ligt nog een ouder verhaal verborgen.

شبی در خَودا
فروشگاه‌ها کم‌کم بسته می‌شوند.
آخرین بازدیدکنندگان میدان را ترک می‌کنند.
چراغ‌ها پشت پنجره‌های قدیمی روشن می‌شوند.
شهر آرام‌تر می‌شود.
اما هرگز کاملاً ساکت نمی‌شود.
زیرا زیر هر خیابان داستانی نهفته است.

Wat Gouda mij leerde

Gouda leerde mij dat beroemd zijn soms een nadeel heeft.

Mensen zien de kaas.

Maar vergeten de rest.

De kerken.

De geschiedenis.

De grachten.

De mensen.

En toch maakt dat Gouda niet uit.

Zij heeft geen haast om indruk te maken.

Zij wacht rustig tot bezoekers haar echte verhaal ontdekken.

آنچه خُودا به من آموخت

خُودا به من آموخت که شهرت گاهی باعث می‌شود مردم فقط یک بخش از داستان را ببینند.

پنیر را می‌بینند.

اما تاریخ، کلیساهای، کانال‌ها و مردم را فراموش می‌کنند.

با این حال خُودا عجله‌ای ندارد.

او صبر می‌کند تا بازدیدکنندگان داستان واقعی‌اش را کشف کنند.

Hoofdstuk ۸ – Dordrecht, waar rivieren een stad bouwden

فصل هشتم – دوردrecht، شهری که رودخانه‌ها آن را ساختند

Hoofdstuk ۸ – Dordrecht, waar rivieren een stad bouwden

Ik ben Zuid-Holland.

En als Rotterdam de stad van de toekomst werd, dan is Dordrecht een stad die haar verleden nooit verloor.

Wanneer mensen vandaag door Dordrecht wandelen, zien zij water.

Overal water.

Rivieren.

Havens.

Kades.

Bruggen.

Alsof de stad voortdurend in gesprek is met het water dat haar ooit groot maakte.

فصل هشتم – دوردrecht، شهری که رودخانه‌ها آن را ساختند

من هلند جنوبی هستم.

و اگر روتردام شهر آینده شد، دوردrecht شهری است که گذشته خود را حفظ کرد.

هر جا که نگاه کنی، آب را می‌بینی.

رودخانه‌ها.

بندرها.

اسکله‌ها.

و پل‌ها.

گویی شهر هنوز با همان آب‌هایی زندگی می‌کند که روزی آن را بزرگ کردند.

Een eiland tussen rivieren

Dordrecht ligt op een bijzondere plek.

Omringd door water.

Door eeuwen heen brachten de rivieren mensen naar de stad.

Handelaars.

Schippers.

Reizigers.

Pelgrims.

Iedereen die over het water reisde, kende Dordrecht.

جزیره‌ای میان رودخانه‌ها

دوردrecht در مکانی ویژه قرار گرفته است.

تقریباً از هر سو با آب احاطه شده است.

قرن‌ها رودخانه‌ها مردم را به این شهر می‌آوردند.

بازرگانان.

ملوانان.

و مسافران.

De oudste stad van Holland

Dordrecht vertelt graag een verhaal.

Een verhaal waar inwoners trots op zijn.

Dat zij de oudste stad van Holland zijn.

Al in de Middeleeuwen kreeg Dordrecht stadsrechten.

Lang voordat veel andere steden ontstonden.

Dat gaf de stad invloed.

Macht.

En kansen.

قدیمی‌ترین شهر هولاند

دوردرخت به داستانی افتخار می‌کند.

اینکه یکی از قدیمی‌ترین شهرهای هولاند است.

در قرون وسطی امتیازات شهری دریافت کرد.

و خیلی زود به شهری مهم تبدیل شد.

De handel bloeit

Eeuwenlang leefde Dordrecht van handel.

Schepen lagen langs de kades.

Pakhuizen stonden vol goederen.

Wijn uit Frankrijk.

Hout uit Scandinavië.

Graan uit Oost-Europa.

Alles kwam voorbij.

De stad werd rijk.

En die rijkdom zie je vandaag nog terug in oude gevels en koopmanshuizen.

شکوفایی تجارت

قرن‌ها تجارت قلب تپنده دوردرخت بود.

کشتی‌ها در بندر پهلو می‌گرفتند.

انبارها پر از کالا بودند.

شراب.

چوب.

غلات.

و کالاهایی از سراسر اروپا.

همه از این شهر عبور می‌کردند.

De Grote Kerk

Boven de stad torent de Grote Kerk uit.

De toren lijkt vanaf het water nog indrukwekkender.

Eeuwenlang was hij een herkenningspunt voor schippers.

Wanneer zij de toren zagen verschijnen, wisten zij dat Dordrecht dichtbij was.

کلیسای بزرگ

برج کلیسای بزرگ از دوردست دیده می‌شود.

برای قرن‌ها این برج راهنمای ملوانان بود.

وقتی آن را می‌دیدند، می‌دانستند که به دوردخت نزدیک شده‌اند.

De Sint-Elisabethsvloed

Maar niet ieder verhaal van Dordrecht gaat over rijkdom.

Sommige gaan over verlies.

In ۱۴۲۱ werd de regio getroffen door een enorme overstroming.

De Sint-Elisabethsvloed.

Dorpen verdwenen.

Land verdween.

Mensen verloren hun leven.

Het landschap veranderde voorgoed.

سیل سنت الیزابت

اما همه داستان‌های دوردخت درباره ثروت نیست.

در سال ۱۴۲۱ سیلی عظیم منطقه را دربر گرفت.

روستاها نابود شدند.

زمین‌ها زیر آب رفتند.

و بسیاری جان خود را از دست دادند.

این سیل چهره منطقه را برای همیشه تغییر داد.

De Biesbosch ontstaat

Uit die ramp ontstond later iets bijzonders.

De Biesbosch.

Een uniek natuurgebied van kreken, wilgenbossen en waterwegen.

Waar ooit landbouwgrond lag, ontstond een landschap dat vandaag tot de mooiste natuurgebieden van Nederland behoort.

تولد بیسبوس

از دل همان فاجعه، منطقه طبیعی بیسبوس شکل گرفت.

سرزمینی از آبراهه‌ها، جنگل‌های بید و طبیعت بکر.

جایی که زمانی زمین کشاورزی بود.

Een ochtend in de haven

Het is vroeg.

Meeuwen zweven boven het water.

Een schip laat zijn motor draaien.

De lucht ruikt naar rivierwater.

Langzaam opent een café zijn deuren.

Een schipper drinkt zijn eerste koffie.

De stad wordt wakker.

Zoals zij dat al eeuwen doet.

صبحی در بندر

صبح زود است.

مرغ‌های دریایی بر فراز آب پرواز می‌کنند.

کشتی‌ای آماده حرکت می‌شود.

کافه‌ای درهایش را باز می‌کند.

و شهر آرام‌آرام بیدار می‌شود.

Smalle straatjes

Wie Dordrecht te voet verkent, ontdekt iets anders.

Geen brede boulevards.

Geen enorme pleinen.

Maar smalle straatjes.

Verborgene hofjes.

Oude pakhuizen.

En gevels die verhalen vertellen zonder woorden.

کوچه‌های باریک

کسی که در دوردخت قدم بزند، کوچه‌های باریک و حیاط‌های پنهان زیادی پیدا می‌کند.

ساختمان‌های قدیمی در هر گوشه داستانی برای گفتن دارند.

Een stad van schilders

Door het bijzondere licht trokken kunstenaars naar Dordrecht.

Water weerspiegelde de lucht.

Wolken veranderden voortdurend.

En de rivieren gaven de stad een sfeer die schilders inspireerde.

Sommigen bleven hun hele leven.

Anderen kwamen slechts tijdelijk.

Maar velen namen een stukje Dordrecht mee in hun werk.

شهر نقاشان

نور خاص شهر هنرمندان بسیاری را جذب کرد.

انعکاس آسمان در آب.

و تغییر مداوم نور و ابرها.

الهام بخش نسل های مختلف نقاشان شد.

Wanneer de avond valt

De zon zakt achter de rivieren.

Het water wordt goudkleurig.

Licht verschijnt achter oude ramen.

Een boot glijdt geruisloos voorbij.

De stad wordt rustiger.

Maar nooit helemaal stil.

Want water blijft altijd bewegen.

وقتی شب فرا می رسد

خورشید پشت رودخانه ها غروب می کند.

آب رنگ طلایی می گیرد.

چراغ ها روشن می شوند.

قایق بی صدا عبور می کند.

و شهر آرام می شود.

اما هرگز کاملاً ساکت نمی شود.

زیرا آب همیشه در حرکت است.

Wat Dordrecht mij leerde

Dordrecht leerde mij dat water twee gezichten heeft.

Het kan rijkdom brengen.

Maar ook gevaar.

Het kan verbinden.

Maar ook vernietigen.

Wie in Dordrecht woont, weet dat misschien beter dan wie ook.

En juist daarom blijft de stad luisteren naar haar rivieren.

آنچه دوردrecht به من آموخت

دوردrecht به من آموخت که آب دو چهره دارد.

می‌تواند ثروت بیاورد.

و می‌تواند ویرانی به همراه داشته باشد.

می‌تواند مردم را به هم نزدیک کند.

و گاهی از هم جدا کند.

شاید به همین دلیل مردم دوردrecht هنوز با احترام به رودخانه‌ها نگاه می‌کنند.

Hoofdstuk ۹ – Scheveningen, waar de zee nooit zwijgt

فصل نهم – اسخیفنینگن، جایی که دریا هرگز ساکت نمی‌شود

Hoofdstuk ۹ – Scheveningen, waar de zee nooit zwijgt

Ik ben Zuid-Holland.

En wanneer ik moe ben van politiek, van handel, van drukke steden en volle treinen, luister ik naar de zee.

Want de zee praat altijd.

Zij fluistert.

Zij zingt.

Zij waarschuwt.

Zij troost.

En nergens hoor ik haar stem beter dan in Scheveningen.

فصل نهم – اسخیفنینگن، جایی که دریا هرگز ساکت نمی‌شود

من هلند جنوبی هستم.

و هرگاه از شلوغی شهرها، سیاست و تجارت خسته می‌شوم، به صدای دریا گوش می‌دهم.

زیرا دریا همیشه حرفی برای گفتن دارد.

گاهی نجوا می‌کند.

گاهی فریاد می‌زند.

و هیچ جا صدایش را بهتر از اسخیفنینگن نمی‌شنوم.

Toen er alleen duinen waren

Lang voordat toeristen kwamen.

Lang voordat hotels verschenen.

Lang voordat de boulevard werd aangelegd.

Bestond hier vooral zand.

Duinen.

Wind.

Meeuwen.

En de eindeloze Noordzee.

Mensen leefden dicht bij de kust.

Maar de zee bleef altijd sterker dan zij.

زمانی که فقط تپه‌های شنی وجود داشتند

سال‌ها پیش از آنکه گردشگران بیایند.

پیش از هتل‌ها.

پیش از بلوارهای ساحلی.

اینجا فقط شن بود.

باد.

مرغ‌های دریایی.

و دریای بی‌پایان شمال.

De vissers

Generaties lang leefden families van de visserij.

Nog voor zonsopgang liepen mannen naar het strand.

Hun boten wachtten.

Hun netten lagen klaar.

Hun gezinnen bleven achter.

Niemand wist precies wat de dag zou brengen.

Soms keerden de vissers terug met volle netten.

Soms bijna leeg.

En soms keerde iemand helemaal niet terug.

ماهیگیران

نسل‌های زیادی از راه ماهیگیری زندگی می‌کردند.

پیش از طلوع خورشید مردان به سمت ساحل می‌رفتند.

قایق‌ها آماده بودند.

تورهای ماهیگیری آماده بودند.

اما هیچ‌کس نمی‌دانست روز چه سرنوشتی خواهد داشت.

گاهی تورها پر از ماهی باز می‌گشتند.

گاهی تقریباً خالی.

و گاهی کسی باز نمی‌گشت.

De vrouwen op het strand

Wanneer de zee ruw werd, wachtten vrouwen aan de kust.

Sommigen keken urenlang naar de horizon.

Op zoek naar een zeil.

Een boot.

Een teken.

Want op zee kon alles veranderen.

Binnen enkele minuten.

زنان کنار ساحل

وقتی دریا طوفانی می‌شد، زنان در ساحل انتظار می‌کشیدند.

ساعت‌ها به افق نگاه می‌کردند.

در جست‌وجوی قایقی.

بادبانی.

یا نشانه‌ای از عزیزانشان.

زیرا دریا می‌توانست در چند دقیقه همه چیز را تغییر دهد.

Stormen

De Noordzee kon prachtig zijn.

Maar zij kon ook gevaarlijk zijn.

Stormen sloegen tegen de kust.

Golven beukten op het strand.

Wind gierde tussen de huizen.

Iedere generatie kende verhalen van verloren schepen.

Van moeilijke winters.

Van nachten waarin niemand sliep.

طوفان‌ها

دریای شمال زیبا بود.

اما خطرناک نیز بود.

طوفان‌ها به ساحل می‌کوبیدند.

امواج خروشان بالا می‌آمدند.

و نسل‌های مختلف داستان‌هایی از کشتی‌های گمشده و شب‌های سخت زمستانی داشتند.

Een nieuw gezicht

Langzaam veranderde Scheveningen.

Mensen ontdekten iets bijzonders.

Niet alleen vissers hielden van de zee.

Ook bezoekers.

Zij kwamen wandelen.

Ademhalen.

Rust zoeken.

Of juist plezier maken.

Steeds meer hotels verschenen.

Restaurants openden hun deuren.

En het vissersdorp groeide uit tot een bekende badplaats.

چهره‌ای تازه

کم‌کم اسخیفنینگن تغییر کرد.

مردم دریافتند که فقط ماهیگیران عاشق دریا نیستند.

بازدیدکنندگان نیز به اینجا می‌آیند.

برای قدم زدن.

استراحت.

و لذت بردن از ساحل.

و به‌تدریج دهکده ماهیگیری به یک شهر ساحلی مشهور تبدیل شد.

De Pier

Ver de zee in loopt een bijzondere constructie.

De Pier.

Voor bezoekers is het een plek om te wandelen.

Om naar de horizon te kijken.

Om de wind te voelen.

Maar wie daar staat, merkt iets anders.

Hoe klein mensen eigenlijk zijn tegenover de zee.

اسکله پیر

سازه‌ای بلند به درون دریا امتداد یافته است.

اسکله پیر.

جایی برای قدم زدن و تماشای افق.

اما وقتی روی آن می‌ایستی، چیز دیگری را نیز حس می‌کنی:

اینکه انسان در برابر دریا چقدر کوچک است.

Een zomerdag

Het strand ligt vol mensen.

Kinderen bouwen zandkastelen.

Meeuwen proberen frietjes te stelen.

Iemand leest een boek.

Iemand slaapt in de zon.

Iemand kijkt alleen maar naar de golven.

En duizenden mensen delen hetzelfde uitzicht.

یک روز تابستانی

ساحل پر از مردم است.

کودکان قلعه شنی می‌سازند.

مرغ‌های دریایی به دنبال سیبزمینی سرخ‌کرده هستند.

برخی کتاب می‌خوانند.

برخی آفتاب می‌گیرند.

و برخی فقط به امواج خیره می‌شوند.

Een winteravond

Maar misschien is Scheveningen in de winter nog mooier.

De wind is kouder.

Het strand leger.

De lucht groter.

Golven rollen langzaam binnen.

Een wandelaar trekt zijn jas dicht om zich heen.

En ergens in de verte klinkt alleen het geluid van de zee.

یک عصر زمستانی

شاید اسخیفنینگن در زمستان حتی زیباتر باشد.

باد سردتر است.
ساحل خلوت‌تر.
آسمان وسیع‌تر.
و تنها صدای موج‌ها شنیده می‌شود.

De vuurtoren

Al generaties lang kijkt de vuurtoren uit over zee.

Schepen kwamen.

Schepen vertrokken.

Stormen verschenen.

Stormen verdwenen.

Maar het licht bleef.

Nacht na nacht.

Jaar na jaar.

فانوس دریایی
فانوس دریایی سال‌هاست که بر دریا نظارت می‌کند.
کشتی‌ها آمده‌اند.
رفته‌اند.
طوفان‌ها آغاز شده‌اند.
و پایان یافته‌اند.
اما نور فانوس همچنان روشن مانده است.

Wanneer de zon zakt

Tegen de avond verandert de lucht.

Oranje.

Rood.

Paars.

Goud.

De zon raakt de horizon.

Voor een paar minuten lijkt de wereld stil te staan.

Mensen stoppen met praten.

Zelfs kinderen kijken.

Iedereen kijkt naar hetzelfde wonder.

هنگام غروب خورشید

آسمان به رنگ‌های نارنجی، سرخ و بنفش درمی‌آید.

خورشید به افق نزدیک می‌شود.

برای چند دقیقه همه چیز آرام می‌شود.

و همه به یک منظره نگاه می‌کنند.

Wat Scheveningen mij leerde

Scheveningen leerde mij dat de zee nooit echt verandert.

Mensen veranderen.

Steden veranderen.

Gebouwen verdwijnen.

Nieuwe gebouwen verschijnen.

Maar de zee blijft dezelfde verhalen vertellen.

Over moed.

Over verlies.

Over hoop.

En over de mensen die telkens weer naar haar terugkeren.

آنچه اسخیفنینگن به من آموخت

اسخیفنینگن به من آموخت که دریا هرگز واقعاً تغییر نمی‌کند.

انسان‌ها تغییر می‌کنند.

شهرها تغییر می‌کنند.

اما دریا همچنان همان داستان‌های قدیمی را روایت می‌کند:

داستان شجاعت.

امید.

اندوه.

و بازگشت.

Hoofdstuk ۱۰ – Westland, waar glas de zon vangt

فصل دهم – وست‌لاند، جایی که شیشه نور خورشید را به دام می‌اندازد

Hoofdstuk ۱۰ – Westland, waar glas de zon vangt

Ik ben Zuid-Holland.

En wanneer mensen voor het eerst door Westland rijden, kijken zij vaak verbaasd om zich heen.

Kilometers lang zien zij hetzelfde.

Glas.

Nog meer glas.

En daarna opnieuw glas.

Vanuit de lucht lijkt het soms alsof iemand spiegels over het landschap heeft uitgestrooid.

Maar wat bezoekers zien als glas, zien inwoners als leven.

Als werk.

Als toekomst.

فصل دهم – وستلاند، جایی که شیشه نور خورشید را به دام می‌اندازد

من هلند جنوبی هستم.

و وقتی مردم برای نخستین بار از وستلاند عبور می‌کنند، اغلب شگفت‌زده می‌شوند.

تا چشم کار می‌کند گلخانه دیده می‌شود.

شیشه پشت شیشه.

اما برای مردم این منطقه، این شیشه‌ها فقط ساختمان نیستند.

بلکه زندگی و آینده هستند.

Toen hier alleen zand was

Lang geleden zag Westland er heel anders uit.

Geen kassen.

Geen vrachtwagens.

Geen moderne technieken.

Alleen zandgrond.

Duinen.

Wind.

En kleine dorpen.

Boeren hadden het niet gemakkelijk.

De bodem was arm.

Water was niet altijd beschikbaar.

Iedere oogst vergde inspanning.

زمانی که فقط شن وجود داشت

سال‌ها پیش وست‌لاند هیچ شباهتی به امروز نداشت.

نه گلخانه‌ای وجود داشت.

نه فناوری پیشرفته‌ای.

فقط شن، تپه‌های شنی و روستاهای کوچک.

کشاورزی آسان نبود.

زمین فقیر بود.

و هر محصول با زحمت فراوان به دست می‌آمد.

Mensen die bleven zoeken

Toch gaven de boeren niet op.

Zij experimenteerden.

Probeerden nieuwe gewassen.

Zochten betere methoden.

Iedere generatie probeerde iets slimmer te werken dan de vorige.

Langzaam veranderde het landschap.

Niet plotseling.

Maar stap voor stap.

مردمی که دست از تلاش نکشیدند

اما کشاورزان تسلیم نشدند.

روش‌های جدید را امتحان کردند.

محصولات تازه کاشتند.

و هر نسل تلاش کرد راه بهتری پیدا کند.

تغییر به آرامی اتفاق افتاد.

اما متوقف نشد.

Het eerste glas

Op een dag ontstond een eenvoudig idee.

Wat als planten beter groeiden achter glas?

Wat als zij beschermd werden tegen kou?

Tegen harde wind?

Tegen regen?

De eerste kassen verschenen.

Klein.

Eenvoudig.

Bescheiden.

Niemand wist toen dat dit idee de hele regio zou veranderen.

نخستین شیشه‌ها

روزی ایده‌ای ساده مطرح شد.

اگر گیاهان پشت شیشه بهتر رشد کنند چه؟

اگر از سرما و باد محافظت شوند چه؟

نخستین گلخانه‌ها ساخته شدند.

کوچک و ساده.

اما همان‌ها آغاز یک تحول بزرگ بودند.

Een zee van licht

Jaren gingen voorbij.

De kassen werden groter.

Daarna nog groter.

s Nachts begon Westland te gloeien.'

Vanuit de verte leek het alsof duizenden sterren op aarde waren geland.

Lampen verlichtten tomaten.

Paprika's.

Komkommers.

Bloemen.

Planten groeiden terwijl buiten de winter heerste.

دریایی از نور

سال‌ها گذشت.

گلخانه‌ها بزرگ‌تر شدند.

شب‌ها منطقه از نور می‌درخشید.

گویی هزاران ستاره روی زمین فرود آمده بودند.

گیاهان درون گلخانه‌ها رشد می‌کردند.

حتی وقتی بیرون زمستان بود.

De tomaat

Veel mensen denken bij Westland direct aan tomaten.

En dat is begrijpelijk.

Want miljoenen tomaten verlaten jaarlijks de regio.

Maar achter iedere tomaat schuilt een verhaal.

Van zaaien.

Van verzorgen.

Van controleren.

Van geduld.

گوجه‌فرنگی

بسیاری از مردم با شنیدن نام وست‌لاند به گوجه‌فرنگی فکر می‌کنند.

اما پشت هر گوجه داستانی نهفته است.

داستان کاشت.

نگهداری.

صبر.

و تلاش روزانه.

Mensen uit de hele wereld

Toen de tuinbouw groeide, kwamen ook mensen.

Niet alleen uit Nederland.

Maar uit Polen.

Turkije.

Marokko.

Roemenië.

Bulgarije.

En vele andere landen.

Samen werkten zij in de kassen.

Samen bouwden zij verder aan de regio.

مردمی از سراسر جهان

با رشد کشاورزی گلخانه‌ای، مردم از کشورهای مختلف به وست‌لاند آمدند.

لهستان.

ترکیه.

مراکش.

رومانی.

و بسیاری کشورهای دیگر.

همگی در کنار هم کار کردند.

و بخشی از داستان وست‌لاند شدند.

Een ochtend in de kas

Het is zes uur.

Buiten is het nog donker.

Binnen brandt licht.

Rijen planten strekken zich uit tot aan de horizon van glas.

Druppels water hangen aan bladeren.

Een medewerker controleert de temperatuur.

Een ander bekijkt de groei van de planten.

De dag is al begonnen.

صبحی در گلخانه

ساعت شش صبح است.

بیرون هنوز تاریک است.

اما درون گلخانه روشن است.

ردیف‌های طولانی گیاهان دیده می‌شوند.
قطره‌های آب روی برگ‌ها نشسته‌اند.

کارگران دما را بررسی می‌کنند.

و روز کاری آغاز شده است.

Technologie tussen de planten

Westland veranderde langzaam van landbouwgebied in een centrum van innovatie.

Computers meten temperatuur.

Sensoren controleren vochtigheid.

Robots helpen bij werkzaamheden.

Wat ooit begon met eenvoudige kassen, groeide uit tot een van de meest geavanceerde landbouwgebieden ter wereld.

فناوری در میان گیاهان

وست‌لاند به‌تدریج به یکی از پیشرفته‌ترین مناطق کشاورزی جهان تبدیل شد.

رایانه‌ها دما را کنترل می‌کنند.

حسگرها رطوبت را می‌سنجند.

و فناوری در همه جا حضور دارد.

De geur van bloemen

Niet alles draait om groenten.

Westland staat ook bekend om bloemen.

Rozen.

Chrysanten.

Orchideeën.

Duizenden bloemen vertrekken dagelijks naar andere landen.

Sommige belanden op een bruiloft.

Andere op een verjaardag.

Weer andere bij een afscheid.

عطر گل‌ها

وست‌لاند فقط درباره سبزیجات نیست.

گل‌ها نیز بخش مهمی از منطقه هستند.

رزها.

داوودی‌ها.

ارکیده‌ها.

گل‌هایی که هر روز به نقاط مختلف جهان فرستاده می‌شوند.

Wanneer de avond valt

De zon zakt langzaam weg.

Het glas weerspiegelt de laatste kleuren van de lucht.

Rood.

Oranje.

Goud.

In sommige kassen brandt nog licht.

Want planten kennen geen kantooruren.

Groei stopt niet om vijf uur.

وقتی شب فرا می‌رسد

خورشید آرام غروب می‌کند.

شیشه‌های گلخانه آخرین رنگ‌های آسمان را منعکس می‌کنند.

و در بسیاری از گلخانه‌ها چراغ‌ها همچنان روشن هستند.

زیرا رشد گیاهان با ساعت اداری متوقف نمی‌شود.

Wat Westland mij leerde

Westland leerde mij dat innovatie niet altijd ontstaat in laboratoria.

Soms ontstaat zij op een veld.

In een kas.

Bij mensen die iedere dag hetzelfde probleem proberen op te lossen.

En dat jaar na jaar blijven doen.

آنچه وست‌لاند به من آموخت

وست‌لاند به من آموخت که نوآوری همیشه در دانشگاه‌ها متولد نمی‌شود.

گاهی در یک مزرعه شکل می‌گیرد.

در یک گلخانه.

در میان مردمی که هر روز به دنبال راه‌حل‌های بهتر هستند.

Hoofdstuk ۱۱ – Bollenstreek, waar de lente de aarde kleurt

فصل یازدهم – بولن استریک، جایی که بهار زمین را رنگ آمیزی می کند

Hoofdstuk ۱۰ – Westland, waar glas de zon vangt

Ik ben Zuid-Holland.

En wanneer mensen voor het eerst door Westland rijden, kijken zij vaak verbaasd om zich heen.

Kilometers lang zien zij hetzelfde.

Glas.

Nog meer glas.

En daarna opnieuw glas.

Vanuit de lucht lijkt het soms alsof iemand spiegels over het landschap heeft uitgestrooid.

Maar wat bezoekers zien als glas, zien inwoners als leven.

Als werk.

Als toekomst.

فصل دهم – وست لاند، جایی که شیشه نور خورشید را به دام می اندازد

من هلند جنوبی هستم.

و وقتی مردم برای نخستین بار از وست لاند عبور می کنند، اغلب شگفت زده می شوند.

تا چشم کار می کند گلخانه دیده می شود.

شیشه پشت شیشه.

اما برای مردم این منطقه، این شیشه ها فقط ساختمان نیستند.

بلکه زندگی و آینده هستند.

Toen hier alleen zand was
Lang geleden zag Westland er heel anders uit.
Geen kassen.
Geen vrachtwagens.
Geen moderne technieken.
Alleen zandgrond.
Duinen.
Wind.
En kleine dorpen.
Boeren hadden het niet gemakkelijk.
De bodem was arm.
Water was niet altijd beschikbaar.
Iedere oogst vergde inspanning.

زمانی که فقط شن وجود داشت

سال‌ها پیش وست‌لاند هیچ شباهتی به امروز نداشت.

نه گلخانه‌ای وجود داشت.

نه فناوری پیشرفته‌ای.

فقط شن، تپه‌های شنی و روستاهای کوچک.

کشاورزی آسان نبود.

زمین فقیر بود.

و هر محصول با زحمت فراوان به دست می‌آمد.

Mensen die bleven zoeken

Toch gaven de boeren niet op.

Zij experimenteerden.

Probeerden nieuwe gewassen.

Zochten betere methoden.

Iedere generatie probeerde iets slimmer te werken dan de vorige.

Langzaam veranderde het landschap.

Niet plotseling.

Maar stap voor stap.

مردمی که دست از تلاش نکشیدند

اما کشاورزان تسلیم نشدند.

روش‌های جدید را امتحان کردند.

محصولات تازه کاشتند.

و هر نسل تلاش کرد راه بهتری پیدا کند.

تغییر به آرامی اتفاق افتاد.

اما متوقف نشد.

Het eerste glas

Op een dag ontstond een eenvoudig idee.

Wat als planten beter groeiden achter glas?

Wat als zij beschermd werden tegen kou?

Tegen harde wind?

Tegen regen?

De eerste kassen verschenen.

Klein.

Eenvoudig.

Bescheiden.

Niemand wist toen dat dit idee de hele regio zou veranderen.

نخستین شیشه‌ها

روزی ایده‌ای ساده مطرح شد.

اگر گیاهان پشت شیشه بهتر رشد کنند چه؟

اگر از سرما و باد محافظت شوند چه؟

نخستین گلخانه‌ها ساخته شدند.

کوچک و ساده.

اما همان‌ها آغاز یک تحول بزرگ بودند.

Een zee van licht

Jaren gingen voorbij.

De kassen werden groter.

Daarna nog groter.

s Nachts begon Westland te gloeien.'

Vanuit de verte leek het alsof duizenden sterren op aarde waren geland.

Lampen verlichtten tomaten.

Paprika's.

Komkommers.

Bloemen.

Planten groeiden terwijl buiten de winter heerste.

دریایی از نور

سال‌ها گذشت.

گلخانه‌ها بزرگ‌تر شدند.

شب‌ها منطقه از نور می‌درخشید.

گویی هزاران ستاره روی زمین فرود آمده بودند.

گیاهان درون گلخانه‌ها رشد می‌کردند.

حتی وقتی بیرون زمستان بود.

De tomaat

Veel mensen denken bij Westland direct aan tomaten.

En dat is begrijpelijk.

Want miljoenen tomaten verlaten jaarlijks de regio.

Maar achter iedere tomaat schuilt een verhaal.

Van zaaien.

Van verzorgen.

Van controleren.

Van geduld.

گوجه‌فرنگی

بسیاری از مردم با شنیدن نام وست‌لاند به گوجه‌فرنگی فکر می‌کنند.

اما پشت هر گوجه داستانی نهفته است.

داستان کاشت.

نگهداری.

صبر.

و تلاش روزانه.

Mensen uit de hele wereld

Toen de tuinbouw groeide, kwamen ook mensen.

Niet alleen uit Nederland.

Maar uit Polen.

Turkije.

Marokko.

Roemenië.

Bulgarije.

En vele andere landen.

Samen werkten zij in de kassen.

Samen bouwden zij verder aan de regio.

مردمی از سراسر جهان

با رشد کشاورزی گلخانه‌ای، مردم از کشورهای مختلف به وست‌لاند آمدند.

لهستان.

ترکیه.

مراکش.

رومانی.

و بسیاری کشورهای دیگر.

همگی در کنار هم کار کردند.

و بخشی از داستان وست‌لاند شدند.

Een ochtend in de kas

Het is zes uur.

Buiten is het nog donker.

Binnen brandt licht.

Rijen planten strekken zich uit tot aan de horizon van glas.

Druppels water hangen aan bladeren.

Een medewerker controleert de temperatuur.

Een ander bekijkt de groei van de planten.

De dag is al begonnen.

صبحی در گلخانه

ساعت شش صبح است.

بیرون هنوز تاریک است.

اما درون گلخانه روشن است.

ردیف‌های طولانی گیاهان دیده می‌شوند.
قطره‌های آب روی برگ‌ها نشسته‌اند.

کارگران دما را بررسی می‌کنند.

و روز کاری آغاز شده است.

Technologie tussen de planten

Westland veranderde langzaam van landbouwgebied in een centrum van innovatie.

Computers meten temperatuur.

Sensoren controleren vochtigheid.

Robots helpen bij werkzaamheden.

Wat ooit begon met eenvoudige kassen, groeide uit tot een van de meest geavanceerde landbouwgebieden ter wereld.

فناوری در میان گیاهان

وست‌لاند به تدریج به یکی از پیشرفته‌ترین مناطق کشاورزی جهان تبدیل شد.

رایانه‌ها دما را کنترل می‌کنند.

حسگرها رطوبت را می‌سنجند.

و فناوری در همه جا حضور دارد.

De geur van bloemen

Niet alles draait om groenten.

Westland staat ook bekend om bloemen.

Rozen.

Chrysanten.

Orchideeën.

Duizenden bloemen vertrekken dagelijks naar andere landen.

Sommige belanden op een bruiloft.

Andere op een verjaardag.

Weer andere bij een afscheid.

عطر گل‌ها

وست‌لاند فقط درباره سبزیجات نیست.

گل‌ها نیز بخش مهمی از منطقه هستند.

رزها.

داوودی‌ها.

ارکیده‌ها.

گل‌هایی که هر روز به نقاط مختلف جهان فرستاده می‌شوند.

Wanneer de avond valt

De zon zakt langzaam weg.

Het glas weerspiegelt de laatste kleuren van de lucht.

Rood.

Oranje.

Goud.

In sommige kassen brandt nog licht.

Want planten kennen geen kantooruren.

Groei stopt niet om vijf uur.

وقتی شب فرا می‌رسد

خورشید آرام غروب می‌کند.

شیشه‌های گلخانه آخرین رنگ‌های آسمان را منعکس می‌کنند.

و در بسیاری از گلخانه‌ها چراغ‌ها همچنان روشن هستند.

زیرا رشد گیاهان با ساعت اداری متوقف نمی‌شود.

Wat Westland mij leerde

Westland leerde mij dat innovatie niet altijd ontstaat in laboratoria.

Soms ontstaat zij op een veld.

In een kas.

Bij mensen die iedere dag hetzelfde probleem proberen op te lossen.

En dat jaar na jaar blijven doen.

آنچه وست‌لاند به من آموخت

وست‌لاند به من آموخت که نوآوری همیشه در دانشگاه‌ها متولد نمی‌شود.

گاهی در یک مزرعه شکل می‌گیرد.

در یک گلخانه.

در میان مردمی که هر روز به دنبال راه‌حل‌های بهتر هستند.

Hoofdstuk ۱۱ – Bollenstreek, waar de lente de aarde kleurt

فصل یازدهم – بولن استریک، جایی که بهار زمین را رنگ آمیزی می کند

Hoofdstuk ۱۲ – Hoek van Holland, waar de rivier afscheid neemt van het land

Ik ben Zuid-Holland.

En iedere rivier die door mijn landschap stroomt, heeft uiteindelijk hetzelfde doel.

De zee.

Sommige reizen honderden kilometers.

Andere nog verder.

Zij komen uit bergen.

Uit bossen.

Uit verre landen.

En uiteindelijk bereiken zij een plek waar zoet water en zout water elkaar ontmoeten.

Die plek heet Hoek van Holland.

فصل دوازدهم – هوک فان هولاند، جایی که رودخانه با خشکی خداحافظی می کند

من هلند جنوبی هستم.

و هر رودخانه ای که از سرزمین من عبور می کند، در نهایت یک مقصد دارد:

دریا.

برخی صدها کیلومتر سفر می کنند.

برخی از کشورهای دور می آیند.

و در پایان به جایی می‌رسند که آب شیرین و آب شور به هم می‌رسند.

آنجا هوک فان هولاند است.

Waar de Maas eindigt

Hier eindigt de reis van de Nieuwe Waterweg.

Een waterweg die Rotterdam met de Noordzee verbindt.

Dag en nacht varen schepen voorbij.

Sommige zijn klein.

Andere lijken drijvende steden.

Containers.

Auto's.

Machines.

Voedsel.

Alles beweegt.

Alles reist.

جایی که رود ماس به پایان می‌رسد

در اینجا سفر مسیر آبی جدید به پایان می‌رسد.

راهی که روتردام را به دریای شمال متصل می‌کند.

کشتی‌ها شب و روز در رفت‌وآمد هستند.

برخی کوچک‌اند.

برخی مانند شهرهای شناور به نظر می‌رسند.

De eerste blik op zee

Voor veel zeelieden begon hier een avontuur.

Wanneer hun schip de rivier verliet en de open zee bereikte.

Voor anderen betekende dezelfde plek juist thuiskomen.

Na maanden op zee.

Na stormen.

Na verre havens.

Hoek van Holland werd zowel afscheid als welkom.

نخستین نگاه به دریا

برای بسیاری از ملوانان، سفر از همین جا آغاز می‌شد.

و برای بسیاری دیگر، بازگشت به خانه نیز از همین جا شروع می‌شد.

هوک فان هولاند هم نماد خداحافظی بود.

و هم نماد بازگشت.

De vuurtoren

Al generaties lang kijkt een vuurtoren uit over kust en zee.

Hij zag oorlogen.

Stormen.

Mist.

Vissers.

Koopvaardischepen.

En miljoenen golven.

Wanneer de nacht donker wordt, blijft zijn licht zichtbaar.

فانوس دریایی

فانوس دریایی سال‌هاست که بر ساحل و دریا نظارت می‌کند.

طوفان‌ها را دیده است.

جنگ‌ها را دیده است.

و میلیون‌ها موج را دیده است.

اما همچنان نورش روشن می‌ماند.

De havenloodsen

Niet ieder schip kent de weg.

Daarom stappen havenloodsen aan boord.

Mensen met kennis van stromingen.

Van dieptes.

Van getijden.

Zij begeleiden schepen veilig naar hun bestemming.

Hun werk gebeurt vaak onzichtbaar.

Maar zonder hen zou de haven niet kunnen functioneren.

راهنمایان بندر

همه کشتی‌ها مسیر را نمی‌شناسند.

به همین دلیل راهنمایان بندر به آنها کمک می‌کنند.
افرادی که جریان آب، عمق کانال‌ها و جزر و مد را به‌خوبی می‌شناسند.
کار آنها کمتر دیده می‌شود.
اما بسیار مهم است.

De oorlogsjaren

Ook Hoek van Holland kende moeilijke tijden.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd de kust zwaar verdedigd.

Bunkers verschenen.

Soldaten arriveerden.

De zee bleef hetzelfde.

Maar de wereld eromheen veranderde.

Sporen van die periode zijn vandaag nog zichtbaar.

سال‌های جنگ

هوک فان هولاند نیز دوران سختی را پشت سر گذاشت.
در جنگ جهانی دوم استحکامات نظامی زیادی در ساحل ساخته شد.
سنگرها و پناهگاه‌ها هنوز بخشی از آن تاریخ را یادآوری می‌کنند.

Een zomerdag aan het strand

Het strand is breed.

Kinderen spelen in het zand.

Vliegers dansen in de lucht.

Meeuwen zweven boven de golven.

Op de horizon verschijnen schepen.

Groot.

Klein.

Ver weg.

Altijd onderweg.

یک روز تابستانی در ساحل

ساحل وسیع است.

کودکان در شن‌ها بازی می‌کنند.

بادبادک‌ها در آسمان می‌رقصند.

کشتی‌ها در افق دیده می‌شوند.

و دریا همیشه در حرکت است.

De wind

Wie Hoek van Holland kent, kent ook de wind.

Soms zacht.

Soms krachtig.

Soms zo sterk dat je ertegen moet leunen.

De wind vormt het landschap.

De duinen.

De golven.

En zelfs de mensen die hier wonen.

باد

هر کسی که هوک فان هولاند را بشناسد، باد را نیز می‌شناسد.

گاهی آرام است.

گاهی بسیار نیرومند.

باد بخشی از هویت این منطقه است.

De Maeslantkering

Aan de rand van de zee staat een van de indrukwekkendste waterwerken van Nederland.

De Maeslantkering.

Gigantische deuren die kunnen sluiten wanneer een zware storm dreigt.

Zij beschermen miljoenen mensen.

En herinneren eraan dat de strijd tegen het water nooit echt voorbij is.

سد ماسلانت

در نزدیکی دریا یکی از شگفت‌انگیزترین سازه‌های آبی هلند قرار دارد.

ماسلانت‌کرینگ.

دروازه‌های عظیمی که هنگام طوفان بسته می‌شوند.

و از میلیون‌ها نفر محافظت می‌کنند.

Een avond aan de kust

De zon zakt langzaam in zee.

De lucht kleurt goud.

Daarna rood.

Daarna paars.

Een schip verdwijnt richting horizon.

Mensen kijken zwijgend toe.

Want sommige momenten hebben geen woorden nodig.

غروبی در ساحل

خورشید آرام در افق فرو می‌رود.

آسمان طلایی و سپس سرخ می‌شود.

کشتی‌ای در دوردست ناپدید می‌شود.

و مردم در سکوت تماشا می‌کنند.

Wat Hoek van Holland mij leerde

Hoek van Holland leerde mij dat iedere reis een einde heeft.

Maar ook dat ieder einde het begin van iets nieuws kan zijn.

Hier verlaten rivieren het land.

Hier beginnen schepen hun reis.

Hier keren anderen terug.

En tussen afscheid en thuiskomst blijft de zee dezelfde.

آنچه هوک فان هولاند به من آموخت

هوک فان هولاند به من آموخت که هر سفری پایانی دارد.

اما هر پایان می‌تواند آغازی تازه باشد.

در اینجا رودخانه‌ها با خشکی خداحافظی می‌کنند.

کشتی‌ها راهی دریا می‌شوند.

و برخی دیگر به خانه باز می‌گردند.

Hoofdstuk ۱۳ – Ik ben Zuid-Holland

فصل سیزدهم – من هلند جنوبی هستم

Hoofdstuk ۱۳ – Ik ben Zuid-Holland

Ik ben Zuid-Holland.

Misschien ken je mij van mijn steden.

Van Rotterdam.

Van Den Haag.

Van Leiden.

Van Delft.

Van Gouda.

Van Dordrecht.

Maar ik ben meer dan mijn steden.

Veel meer.

Ik ben ook de wind boven de duinen.

De geur van zout water.

De stilte van een polder in de vroege ochtend.

De schaduw van een molen over een sloot.

En het geluid van duizenden fietsen op een gewone maandagmorgen.

فصل سیزدهم – من هلند جنوبی هستم

من هلند جنوبی هستم.

شاید مرا با شهرهایم بشناسی.

با روتردام.

لا هه.

لیدن.

دلفت.

خودا.

یا دوردرخت.

اما من فقط شهرهایم نیستم.

من باد بر فراز تپه‌های شنی هستم.

بوی آب شور دریا.

سکوت پولدرها در صبح زود.

و صدای دوچرخه‌هایی که هر روز در خیابان‌ها حرکت می‌کنند.

Ik herinner mij alles

Ik herinner mij de eerste bewoners.

De vissers.

De boeren.

De handelaren.

De monniken.

De zeelieden.

Ik herinner mij stormen.

Overstromingen.

Oorlogen.

Branden.

En wederopbouw.

Want een provincie vergeet niet.

Zelfs wanneer mensen dat soms wel doen.

همه چیز را به یاد دارم

من نخستین ساکنان را به یاد دارم.

ماهیگیران.

کشاورزان.

بازرگانان.

راهبان.

ملوانان.

طوفان‌ها را به یاد دارم.

سیلاب‌ها را.

جنگ‌ها را.

و بازسازی‌هایی را که پس از آن آمدند.

Den Haag sprak

Den Haag leerde mij dat macht niet altijd luid hoeft te zijn.

Soms wordt de toekomst bepaald in een stille vergaderzaal.

Aan een tafel.

Door mensen die praten.

Luisteren.

En beslissen.

لا‌هه سخن گفت

لا‌هه به من آموخت که قدرت همیشه با فریاد همراه نیست.

گاهی آینده در اتاقی آرام رقم می‌خورد.

در میان گفت‌وگوها.

تصمیم‌ها.

و اندیشه‌ها.

Delft droomde

Delft leerde mij dat nieuwsgierigheid de wereld kan veranderen.

Dat één idee.

Eén ontdekking.

Of één student.

Meer invloed kan hebben dan een leger.

دلفت رؤیا دید

دلفت به من آموخت که کنجکاوی می‌تواند جهان را تغییر دهد.

گاهی یک ایده.

یک کشف.

یا یک دانشجو.

می‌تواند اثری بزرگتر از یک ارتش داشته باشد.

Leiden hield vol

Leiden herinnerde mij eraan dat zelfs in de donkerste winter hoop kan blijven bestaan.

Dat mensen sterker zijn dan zij zelf denken.

En dat kennis vaak groeit uit moeilijke tijden.

لیدن مقاومت کرد

لیدن به من یادآوری کرد که حتی در تاریک‌ترین روزها نیز امید باقی می‌ماند.

و انسان‌ها گاهی از آنچه تصور می‌کنند قوی‌تر هستند.

Rotterdam stond op

Rotterdam liet mij zien dat verlies niet het einde hoeft te zijn.

Dat puin kan veranderen in iets nieuws.

Dat moed soms betekent dat je opnieuw begint.

Ook wanneer niemand weet of het zal lukken.

روتردام دوباره برخاست

روتردام به من نشان داد که ویرانی همیشه پایان راه نیست.

گاهی می‌توان از میان خاکسترها دوباره ساخت.

و دوباره آغاز کرد.

Kinderdijk bleef draaien

De molens van Kinderdijk herinnerden mij eraan dat grote problemen vaak worden opgelost door duizenden kleine inspanningen.

Dag na dag.

Jaar na jaar.

Generatie na generatie.

کیندردایک همچنان چرخید

آسیاب‌های کیندردایک به من آموختند که مشکلات بزرگ اغلب با هزاران تلاش کوچک حل می‌شوند.

روز به روز.

سال به سال.

نسل به نسل.

Gouda glimlachte

Gouda leerde mij dat beroemdheid soms een masker is.

Mensen zien de kaas.

Maar vergeten de verhalen erachter.

De kerken.

De grachten.

De mensen.

خودا لبخند زد

خودا به من آموخت که شهرت گاهی فقط بخشی از واقعیت را نشان می‌دهد.

مردم پنیر را می‌بینند.

اما داستان‌های پشت آن را نه.

Dordrecht luisterde naar het water

Dordrecht wist iets wat veel anderen vergaten.

Dat water vriend en vijand tegelijk kan zijn.

Dat dezelfde rivier die rijkdom brengt ook gevaar kan brengen.

دوردrecht به آب گوش داد

دوردrecht می‌دانست که آب هم دوست است و هم دشمن.

هم ثروت می‌آورد.

و هم خطر.

Scheveningen hoorde de zee

Scheveningen bleef luisteren.

Naar golven.

Naar stormen.

Naar meeuwen.

Naar vissers die nooit terugkeerden.

En naar kinderen die vandaag zandkastelen bouwen op hetzelfde strand.

اسخیفنینگن صدای دریا را شنید

اسخیفنینگن همیشه به دریا گوش داد.

به موج‌ها.

به طوفان‌ها.

به ماهیگیرانی که بازنگشتند.

و به کودکانی که امروز روی همان ساحل بازی می‌کنند.

Westland bouwde onder glas

Westland liet mij zien dat innovatie niet altijd ontstaat in hoge torens.

Soms ontstaat zij tussen planten.

Tussen aarde.

En tussen mensen die iedere dag een beetje beter proberen te worden.

وست‌لاند زیر شیشه ساخت

وست‌لاند به من نشان داد که نوآوری همیشه در برج‌های بزرگ متولد نمی‌شود.

گاهی در گلخانه‌ها شکل می‌گیرد.

در میان گیاهان.

و در میان انسان‌های سخت‌کوش.

De Bollenstreek kleurde mijn lente

En ieder voorjaar herinnerde de Bollenstreek mij eraan dat schoonheid tijdelijk mag zijn.

Juist daardoor wordt zij kostbaar.

بولن استریک بهار مرا رنگ کرد

بولن استریک به من آموخت که زیبایی لازم نیست همیشگی باشد.

همین موقتی بودن است که آن را ارزشمند می‌کند.

Hoek van Holland keek naar de horizon

Aan het einde van iedere rivier stond Hoek van Holland.

Daar waar mensen vertrekken.

En terugkeren.

Daar waar afscheid en hoop elkaar ontmoeten.

هوک فان هولاند به افق نگاه کرد

در پایان همه رودخانه‌ها، هوک فان هولاند قرار داشت.

جایی برای خداحافظی.

و جایی برای بازگشت.

Daarom ben ik Zuid-Holland

Ik ben niet één stad.

Niet één verhaal.

Niet één rivier.

Ik ben duizenden verhalen tegelijk.

Van studenten.

Van vissers.

Van boeren.

Van ondernemers.

Van kunstenaars.

Van migranten.

Van kinderen die hier geboren worden.

En van ouderen die zich nog herinneren hoe alles vroeger was.

به همین دلیل من هلند جنوبی هستم

من یک شهر نیستم.

یک رودخانه نیستم.

و یک داستان هم نیستم.

من هزاران داستان هستم.

داستان دانشجویان.

ماهیگیران.

کشاورزان.

هنرمندان.

مهاجران.

کودکان.

و سالمندانی که گذشته را به یاد دارند.

Wanneer de avond valt

En wanneer de avond over mijn steden trekt, zie ik overal licht.

Lichten langs de Maas.

Lichten boven de havens.

Lichten achter oude ramen.

Lichten tussen de kassen.

Lichten langs de kust.

En ik weet dat morgen opnieuw duizenden verhalen zullen beginnen.

Zoals gisteren.

Zoals honderd jaar geleden.

Zoals honderd jaar vanaf nu.

وقتی شب فرا می‌رسد

و وقتی شب بر شهرهایم سایه می‌اندازد، چراغ‌ها را می‌بینم.

چراغ‌های کنار ماس.

چراغ‌های بندرها.

چراغ‌های خانه‌های قدیمی.

چراغ‌های گلخانه‌ها.

و چراغ‌های ساحل.

و می‌دانم که فردا هزاران داستان تازه آغاز خواهد شد.

همان‌طور که دیروز آغاز شد.

و همان‌طور که سال‌ها بعد نیز ادامه خواهد داشت

Hoofdstuk ۱۴ – Katwijk, waar de zee deel uitmaakt van iedere familie

Ik ben Zuid-Holland.

En wanneer ik aan Katwijk denk, denk ik niet eerst aan gebouwen.

Niet aan straten.

Niet aan winkels.

Ik denk aan de zee.

Want in Katwijk staat de zee niet naast het leven.

Zij maakt er deel van uit.

فصل چهاردهم – کاتوایک، جایی که دریا بخشی از هر خانواده است

من هلند جنوبی هستم.

و وقتی به کاتوایک فکر می‌کنم، نخست به دریا فکر می‌کنم.

در اینجا دریا فقط یک منظره نیست.

بخشی از زندگی مردم است.

Een dorp van vissers

Generaties lang leefden gezinnen van de visserij.

Vaders gingen naar zee.

Zonen volgden later hetzelfde pad.

Soms ook kleinzonen.

De zee bracht inkomen.

Maar niemand vergat dat zij ook gevaar kon brengen.

Daarom werd iedere terugkeer gevierd.

دهکده‌ای از ماهیگیران

نسل‌های زیادی از راه ماهیگیری زندگی کردند.

پدران به دریا می‌رفتند.

پسران راه آن‌ها را ادامه می‌دادند.

دریا درآمد می‌آورد.

اما خطر نیز همیشه همراه آن بود.

De reddingsbrigade

Wanneer stormen kwamen, stonden anderen klaar.

Mensen die levens wilden redden.

Vrijwilligers.

Schippers.

Redders.

Ook zij werden onderdeel van het verhaal van Katwijk.

گروه‌های نجات

وقتی طوفان‌ها از راه می‌رسیدند، گروه‌های امداد آماده بودند.

افرادی که برای نجات جان دیگران به دریا می‌رفتند.

آن‌ها نیز بخشی از هویت کاتوایک شدند.

Een wandeling langs de boulevard

Op een zomeravond wandelen honderden mensen langs de boulevard.

Kinderen eten ijs.

Fietsers rijden voorbij.

Meeuwen zweven boven het strand.

En de Noordzee blijft hetzelfde doen als altijd.

Golven maken.

Komen.

Gaan.

Komen.

Gaan.

قدم‌زدن در بلوار ساحلی

در عصرهای تابستانی مردم در امتداد ساحل قدم می‌زنند.

کودکان بستنی می‌خورند.

دوچرخه‌سواران عبور می‌کنند.

و امواج همچنان می‌آیند و می‌روند.

Het witte licht van de vuurtoren

Wanneer de nacht valt, verschijnt het licht van de vuurtoren.

Al generaties lang wijst het schepen de weg.

Het licht verandert.

Technologie verandert.

Maar de functie blijft hetzelfde.

نور سفید فانوس دریایی

وقتی شب فرا می‌رسد، نور فانوس دریایی دیده می‌شود.

نسل‌هاست که راه را به کشتی‌ها نشان می‌دهد.

فناوری تغییر کرده است.

اما مأموریت آن همان باقی مانده است.

Hoofdstuk ۱۵ – Noordwijk, waar sterren naar de aarde kijken

Sommige plaatsen kijken naar de zee.

Noordwijk kijkt ook naar de ruimte.

Want hier ontstond een bijzondere band tussen Nederland en de wereld van satellieten, raketten en wetenschap.

فصل پانزدهم – نوردوایک، جایی که ستاره‌ها به زمین نگاه می‌کنند

برخی شهرها فقط به دریا نگاه می‌کنند.

اما نوردوایک همزمان به آسمان نیز نگاه می‌کند.

ESTEC

Aan de rand van Noordwijk staat ESTEC.

Het technische hart van de Europese ruimtevaartorganisatie.

Ingenieurs uit tientallen landen werken hier samen.

Satellieten worden getest.

Nieuwe technologieën ontwikkeld.

Dromen voorbereid.

استک

در حاشیه نوردوایک مرکز ESTEC قرار دارد.

قلب فنی آژانس فضایی اروپا.

مهندسانی از دهها کشور در آن همکاری می کنند.

Tussen duinen en sterren

Dat maakt Noordwijk bijzonder.

Aan de ene kant hoor je de zee.

Aan de andere kant spreken mensen over ruimtevaart.

Over Mars.

Over satellieten.

Over missies die duizenden kilometers verderop plaatsvinden.

میان تپه های شنی و ستارگان

این همان چیزی است که نوردوایک را خاص می کند.

از یک سو صدای دریا شنیده می شود.

و از سوی دیگر صحبت از فضا و ستارگان است.

Hoofdstuk ۱۶ – Brielle, waar vrijheid aan land kwam

Lang voordat Nederland een zelfstandig land werd, speelde Brielle een hoofdrol.

Een kleine stad.

Maar met een groot verhaal.

فصل شانزدهم – بریله، جایی که آزادی به ساحل رسید

پیش از آنکه هلند به کشوری مستقل تبدیل شود، بریله نقش مهمی ایفا کرد.

شهری کوچک.

اما با داستانی بزرگ.

De Watergeuzen

arriveerden de Watergeuzen. ۱۵۷۲ april ۱ Op

Zij namen de stad in.

Die gebeurtenis werd later een belangrijk moment in de Nederlandse geschiedenis.

Een moment dat nog steeds wordt herdacht.

واترخیوزن‌ها

در اول آوریل ۱۵۷۲ نیروهای واترخیوزن وارد شهر شدند.

رویدادی که بعدها به یکی از لحظات مهم تاریخ هلند تبدیل شد.

Oude muren

Nog altijd kun je langs oude vestingwerken wandelen.

Brielle bewaart haar geschiedenis zorgvuldig.

Niet als een museum.

Maar als een deel van het dagelijks leven.

دیوارهای قدیمی

هنوز هم می‌توان در کنار استحکامات تاریخی شهر قدم زد.

تاریخ در اینجا بخشی از زندگی روزمره است.

Hoofdstuk ۱۷– De Kaag, waar Nederland vertraagt

Niet iedere plek in Zuid-Holland is druk.

Niet iedere plek kent verkeer.

Of wolkenkrabbers.

Of politiek.

Soms is er alleen water.

فصل هفدهم – دِ کاخ، جایی که هلند آرام می‌شود

همه جا در هلند جنوبی شلوغ نیست.

برخی مناطق فقط آب دارند.

و سکوت.

Zeilen

Op zonnige dagen verschijnen honderden zeilboten.

De wind bepaalt het tempo.

Niet de klok.

Niet een agenda.

Niet een vergadering.

Alleen de wind.

قایقرانی بادبانی

در روزهای آفتابی صدها قایق بادبانی روی آب دیده می‌شوند.

اینجا این باد است که سرعت زندگی را تعیین می‌کند.

De stilte

Wie midden op het water ligt, hoort soms bijna niets.

Geen verkeer.

Geen machines.

Alleen vogels.

Water.

En wind.

سکوت

کسی که در میان آب قرار بگیرد، گاهی فقط صدای پرندگان، آب و باد را می‌شنود.

Slothoofdstuk – Wanneer Zuid-Holland gaat slapen

Aan het einde van de dag kijk ik naar mezelf.

Van Katwijk tot Rotterdam.

Van Leiden tot Dordrecht.

Van de bloemenvelden tot de havens.
Van de minister-president tot de visser.
Van de student tot de tuinder.
Iedereen heeft zijn eigen verhaal.
En toch horen al die verhalen bij elkaar.
Wanneer de nacht valt, gaan miljoenen lichten aan.
Langs de Maas.
In de kassen.
Op schepen.
In appartementen.
In oude huizen.
En ik weet dat morgen alles opnieuw begint.
Nieuwe schepen zullen arriveren.
Nieuwe studenten zullen afstuderen.
Nieuwe bloemen zullen bloeien.
Nieuwe kinderen zullen geboren worden.
En Zuid-Holland zal verder leven.
Zoals zij dat al eeuwen doet.

فصل پایانی – وقتی هلند جنوبی به خواب می‌رود

در پایان روز به خودم نگاه می‌کنم.

از کاتوایک تا روتردام.

از لیدن تا دورد رخت.

از مزارع گل تا بندرها.

از نخست‌وزیر تا ماهیگیر.

از دانشجو تا باغدار.

همه داستان خود را دارند.

و همه این داستان‌ها بخشی از من هستند.

وقتی شب فرا می‌رسد، میلیون‌ها چراغ روشن می‌شوند.

و من می‌دانم که فردا داستان‌های تازه‌ای آغاز خواهند شد.

همان‌گونه که قرن‌هاست آغاز می‌شوند.

Einde – Zuid-Holland

پایان هلند جنوبی